

ej hvarje, äfven det obetydligaste tillfälle, att uppfylla de önskingar af Friherrinnan möjligen kunna göras; hvarföre, hvarföre, skall jag ej äga förmåga att oftare och kraftfullare genom handlingar visa henne min tacksamhet.

Den 14.

Bland sommardagens barn en ros jag såg
 I första stunden af dess blomningstid,
 Med purprad kind i knoppens famn hon låg,
 Och drömde blott sin oskuld och sin frid.

R g.

Ännu något hufvudyr, trött och olustig efter den utgångna nattens mödor, smyger jag dock så gerna, med tanken på dig, till mitt lilla skrifbord, fattar i pennan och tecknar med varmt hjerta på det stela pappret min Emilia en god afton. Hvad skall väl dock den tråkiga varelsen med de sömniga ögonen och det varma hjertat nu kunna säga dig? Jo, först och främst lemna dig en den innerligaste tacksägelse för den glädje du genom ditt obeskrifligt kärkomna och oföväntade bref skänkt mig; denna sällhet vågade jag visst icke ännu hoppas; föreställ dig således den jag verkligen erfor vid emottagandet af dina rader. Att du saknar mig Emilia! att tiden varit dig en evighet sedan vi åtkiljdes, ack! hvad detta bevis på din vänskap fägnar mig, du min första, min uppriktigaste vän. Jag satt i går morgons, likasom de tvenne föregående dagarne, träget sysselsatt med mitt arbete, broderandet af en silkes-tylls-krage till Friherrinnan, och höll just på att sluta denna kära syssel-sättning, då Friherrinnan med ditt bref i den högt

upplyftade handen inkom, och, under muntert skämt yttrade: "hvad får jag för detta?" — "En ödmjuk tacksägelse" utropade jag, ty en glad aning hviskade i mitt öra: "Emilia" — och se! verkligen igenkände jag nu dessa välbekanta drag af din hand. Du frågar mig så deltagande, hulda vän, om allt hvad min egen personlighet beträffar, och önskar så vänskapligt dela mina bekymmer; o, Emilia! äger jag väl nu några? äro de ej alla undanröjde af denna engel, denna moderliga vän, hvilken endast genom beredandet af andras sällhet, finner sin egen. Jag är nu så lycklig jag någonsin kan bli, och önskar ingenting högre, ingenting mera till fullkommandet af min sällhet. Tack min Emilia för vänskapsfulla helsningen ifrån Prostinnan K., jag blef obeskrifligt glad att af den välmenande gunnman finna mig så ömt ihågkommen; det är, näst en huld försyn, henne jag har att tacka för min nuvarande trefnad, ty hon var det utan tvifvel, hvilken i samråd med sin bror, — den här å landsorten boende Brukspatorn A. — delgaf sin ungdomsvän Friherrinnan Y. det medellösa, olyckliga tillstånd, hvori jag genom mina dyra föräldras frånfälle försattes. — Ofta har jag i mitt hjerta inneslutit henne i mina böner till Gud, återgälde han genom fortfarande framgång henne och hennes omgivning, den välvilja hon städse bevisat mig, och mina älskade bortgångne. Det fögnar mig höra det Wilhelm K. varit hemrest, och föreställer jag mig lifligt den glädje såväl Prosten som Prostinnan häraf erfor. Det något mysteriösa i ditt bref fattar jag ej; du skrifver: "af oförutsedda anledningar har Wilhelms hemmavaro till allas vår glädje fördröjts, och af-

ven du Mathilda, skall snart komma att gläda dig öfver ett och hvarje." — Du sätter verkligen min nyfikenhet på för stort prof Emilia! deröfver du ej med skäl kan undra, då, enligt hvad jag kan sluta till, detta "ett och hvarje," äfven gäller dig. Måste jag nu börja gissa? då gissar jag men tyst, du skall i din tur bli nyfiken, jag gissar väl något, ty jag äger en gammal, icke så alltför ringa anledning dertill; men upplyser dig nu partout ej hvarom det är. Dock! så länge du bemödar dig om, att få rätt på mina gåtor, vill jag för dig omtala en dröm jag nyligen hade; jag drömde mig nemligen, som ju äfven förhållandet är, vara skild ifrån dig, och all min fordna sällhet. Tyst, och grublande öfver vanskligheten stod jag en aftonstund försunken i tankar, och skådade ut i den fjerran dunkla rymden, der dagen redan lemnat rum för den inbrytande nattens skuggor; jag såg jordens dimmor i förunderliga skepnader uppstigande, öfver sjö och land utbreda sina hvita luftiga mantlar; hvila hade sänkt sig öfver hela jorden, endast här och der skimrade ännu ett och annat ljus för att snart fullkomligt utslockna; då fästades plötsligt min uppmärksamhet af en liten stjärna, hvilken med obegripligt sken framlyste på den mörka himmelen; länge tindrade hon i allt klarare och klarare glans, tills hon sluteligen, utspridande tusende skiftande guldstrålar, under utvidgande antog en ljusning så herrlig, så obeskriflig, att endast din egen inbillning kan göra dig begriplig denna verkan af en skapande allmakt. Jag stod alldeles hänryckt af så mycken aldrig förutsedd prakt, då en engel, så skön, så mild, som din

fantasie möjligen kan den ana, utur dessa luttiga vågar framstod, sänkte sig på det nu förtydligade gyllene molnets kant, utbredde den skära vingen och började sakta sväfvade ned; mitt hjerta klappade af häpnad och längtan. Molnet närmade sig jorden, men se! icke mer den sköna engeln, nej, en snöhvitt dufva uthvilade nu den trötta vingen invid mina fötter. Betagen af dess huldhet nedböjde jag ovilkorligt handen att smeka det älskliga väsendet, då hon med klingande röst liksom framsjög dessa ord: "uppehåll hvarken dig eller mig Mathilda, men afskaka i sömnens armar din jordiska hydda, så vill jag under nattens tystnad på min ilande vinge bära din själ till det land, der du helt nyss under längtans drömmar upplefde fordna glädjedagar." Detta var knappt uttaladt, då jag redan lätt och lycklig gungade öfver haf och land; snart kringsväfvade mig mitt hemlands friska vindar, och nu — nu, o! huru gränslöst lycklig, huru gränslöst saknande — nedsjönk jag på den grift som inneflöt allt hvad lifvet gifvit mig kärast! Min följeslagerska, den hvita dufvan satt, likt ett himmelskt budskap, hvilande på korset af den lilla grafvården, men sänkte sig stundom ned till mig och bortfläktade med vingen den tår, hvilken i nattens kyla halfstelnat i mitt öga. Nu kringsväfvade hon, likasom välsignande den tysta daggstänkta kyrkogården och nedsänkte sig derefter till mig med till flygt lyftad vinge; åter några snabba vingslag och jag stannade vid ditt hem, Emilia. Jag såg dig, nu som fordom kringsväfvad af glädjen, ty dina föräldrar omgälvde dig, friska och älskande; allt var sig likt såsom förr, endast en för-

ändring hade inträffat, hvilken, som jag alltför tydligt fann, kom dina ögon att stråla lifligare, din kind att glöda högre, och gissa nu åter du! mysteriösa Emilia, hvilken var orsak dertill . . . Jo! Wilhelm K. Wilhelm, i egen hög person satt, älskande och lycklig invid din sida, och uttalade med stammande läppar, bekännelsen om den innerliga kärlek han redan länge—ehuru i tysthet—hyst för dig. Gryningen af den nya dagen började redan skymta i öster, och Aurora rodnande ikläda sig sin purpurmantel, då jag uppvaknade utur denna sällsamma dröm. Och Emilia! nu svara mig; har jag gissat rätt? eller kan din leende mun, ditt skälmska öga längre förneka sanningen af min hjertliga fråga?

Jag måste väl dock, oakadt jag det nu aldeles icke borde, för dig orda något om gårdagens högtidligheter; följ nu då, med uppmärksamhet den ståtliga statsvagn du ser rulla af ifrån det präktiga hus Friherrinnan Y. bebor; vill du veta hvilka de båda fruntimren äro, som i vagnen sitta invid hvarann? jo, Friherrinnan Y. och en ung person Mamsell S., hvilken Friherrinnan af godbet tagit i sitt hus; dessa resa nu på stor bal till Grefve X. Hvad den stackars flickans hjerta måste klappa, hon som ännu aldrig befunnit sig i någon så stor krets; huru manne hon i sin baldrägt ser ut, det vore ändå roligt att veta . . . så här ungefär, hör jag Emilia för sig sjelf resonnera, och ehuru du redan mer än väl borde veta, till och med huru hvar enda rynka sitter (ty när är väl någon småstads eller landtbygds flicka likgiltig för dylika modets fordringar), vill jag dock för bättre

minne skull, ännu en gång, för dig upprepa hvar och ett särskildt af min verkligen galanta kostym; men, hvar blandar jag mig nu? se då först hit, se Friherrinnan Y. i en mera mörk än ljus silfvergrå royalklädning, hvilken, vid och yppig, kvingsluter den höga gestalten; en mantille af ljus-gredelint sidensars med iväfda hvita atlasblommor, rikt garnerad med breda äkta blonder, faller öfver dess axlar och hals, når nästan fötterna, samt sammanhålles vid halsen af ett rikt brillants-smycke; hufvudet betäckes medelst en ledig hopfästning af skirt spindeltyg, hvaröfver, ifrån ena sidan, en enda ståtlig hvit plym smakfullt nedfaller. Om du kunde föreställa dig Emilia, hvad hon i denna dräkt var skön, jag kunde på länge icke taga mina ögon ifrån den herrliga varelsen. Nå, nu trippar älven jag fram till ditt skärskådande; jag skall ju på bal och bör således hafva iakttagit hvarje, älven det minsta försigtighetsmått, för att inför sjelfva kritikens ögon kunna bestå. Du känner väl, kära Emilia igen din Mathildas något bleka ansigte, der dock, enligt hvad jag med glädje kan försäkra dig, kinden genom sednare tiders milda vårfläftar redan uppriskad, visar tydliga spår af hjertats återvunna tillfredsställelse. — Nå väl, kring pannan, der ingen enda lock står att finnas, sluter sig den vackra halfkrans jag af Friherrinnan erhö, håret är i nacken lågt bundet, samt i flere varf fördt till en prydlig corbeille, (detta är ej min förtjenst, ty kammarjungfrun är mästarinna i hårklädsel,) min klädning vet du ju, är vacker öfver all beskrifning, och sitter (hvilket blir madame Köllers merite) oändligt väl; den är tillskuren

enligt yppersta mode, samt garnerad med breda blonder och engageanter; en lång hvit silfverblom- mig gaze-zephir betäcker sluteligen min hals. Men vet du väl, Emilia, hvilken var den dyrbaraste af alla de prydnader, hvori jag nu höljt mig? nej; — nå, så hör då: mig ovetande, hade Friherrinnan utur mitt alltid öppna schatull framtagit det här jag till minne af min mor ägde, i hast deraf låtit förfärdiga en utmärkt vacker kedja, samt af en brillantsring, den jag ofta med beundran sett stråla på Friherrinnans finger till densamma föranstaltat ett lås, så obeskrifligen täckt, att mina ögon sällan i den genre sett någonting herrligare; denne för mitt hjerta nu i dubbelt afseende kära gåfva, låg i går morgons på min toilette, innesluten i en liten enkel ask, en pappersrimsa var utbredd deröfver, hvilken blott innehöll dessa ord: ”*minne af Mathildas båda sanna vänner.*” Tänk dig Emilia min känsla vid denna syn, denna appenbarelse. Jag störtade med kedjan i handen till den älskade, sanna vännen, och låg länge sluten i dess famnande armar; hvad jag yttrade vet jag ej, ty jag var så rörd, att jag knappt kunde framföra ett ord, jag kände endast tårarne, hvilka våldsamt runno utför mina kinder. Då jag nu således stod färdig, och, pådragande mig den präktiga silkesvanten, ännu kastade den sista pröfvande blicken i spegeln, inkom Friherrinnan, närmade sig mig, vände mig omkring åt alla sidor, samt, sedan hon nogsam beskådat min klädsel, tryckte med hjertlighet en lätt kyss på min panna, sägande: ”min lilla dotter behagar mig rätt mycket och kommer att göra sin mor heder.” Ack! söta Emilia, hvad detta okonst-

lade låford, yttradt af hennes läppar, gladde mig, och du må gerna le åt mig, då jag säger, att jag deraf kände mig innerligt tillfredsställd. På slaget sju, för att ej undgå tableauerne, afreste vi. Friherrinnan emottogs i den superbt eclarerade salonen af Guvernören och Guvernörskan, hvilka redan voro omringade af ett stort antal gäster. Guvernörskan fägnade sig öfver Friherrinnans ankomst, ledsagande henne till ett stort förmak, der hennes Fru Svärmoder, gamla Grefvinnan, omgifven af flere äldre fruar, satt diskurerande i den ståtliga soffan; dagens drottning, som jag gerna vill kalla den vödnadsvärda gamla, uppsteg nu, och nalkades långsamt med af vänlighet strålande anlete, den ankommande. Ack Emilia! hvad ålderdomen är skön, då hon icke vanprydes af en utmärkt kropp eller själ, det vill säga: då hon vid åttatietre år med levande tankekraft vid hvarje företag, ådagaläggande ett friskt och vaket sinne, icke nödgas tillgripa, hvarken käpp eller krycka, eller anlita en hjälpsam hand för att utur en stol eller soffa uppstiga, men, som fallet hos denna aktningvärda fru var, med egen kraft långsamt men säkert vandrar sitt utsedda mål till mötes. Hög, stor och reslig närmade sig, som sagt är, den ålderstegna till Friherrinnan, räckte henne välkommande den emottagande handen, samt förde henne till soffan der en plats redan var Friherrinnan utsedd. En grön (hoppets i alla åldrar behagliga färg) sidenrock, framtill allvarligt hopfästad med sina små silfverknappar, samt en tätt veckad spettshufva, var den gamlas enkla men trefliga prydnad; jag vet ej huru länge, om jag

fått följa min böjelse, jag kunnat betrakta denna herrliga syn, skulle icke den återvändande unga Grefvinnan, hvilken älven till soffan åtföljt Friherrinnan, nu tagit min hand och till en plats i den af människor öfverfulla salonen, ledsagat mig. Grefvinnan ursäktade nu med vänlighet, i det hon följde mig, sin äldsta dotter Aurelia, hvilken, upptagen af bestyr för den ifrågavarande surprisen, ej kunde uppfylla sin plats, som värdinna, men, hoppades hon, fröken skulle sedermera godtgöra denna uraktlåtenhet. Ensam lemnad hade jag näppeligen hunnit nedsätta mig, förr än jag tydligt hörde utropas: ”dä va Mamsell Sommer! nå för gu va icke dä hon.” Nyfiken att erfara hvilken i denna för mig okända samling möjligen kunnat nämna mitt namn, vände jag hufvudet åt sidan, derifrån rösten kom, och varseblef nu ganska riktigt Fröken Doll, hvilken framlutad ifrån sin stol, gjorde ifriga bemödanden att få sitt undanskymda föremål i sigte. Till hennes synbara tillfredsställelse fann hon nu detta sitt föremål, och begynte med en familier nickning, hvilken länge fortsatt, slutades sålunda, att Fröken ifrån sin plats uppsteg, närmade sig mig, och intog en vid min sida ledig. ”Nå kors! jag kan säga,” började Fröken, ”jag blef rätt flat att se Mamsell här, nej verkligen jag det tänkte; Mamsell nämnde ej något derom, då jag härom sistes talte med Mamsell angående denna fest? nå men i alla dar hvad det tyget är vackert Mamsell har till klädning, det är visst köpt hos D.? har Mamsell sjelf sytt den? Lilvet sitter alldeles som skulle det vara gjordt af Madame Köller; ja, den människan är alldeles makalös i att förfärdiga plagg,

men så går hon ej heller af för små smulor; tre Riksdaler för ett enda lif, nog är det enormt, men, hvad vill man göra, det hör nu en gång till goda ton att låta sy sina klädningar ute, och hvem ville väl för tre Riksdalers besparing gå ifrån *den*? Engageanterna äro magnifiqua! veritabelt äkta blonder, jag undrar hvad alnen kostar? Min syster Majorskan har fålångt efterletat så breda, Mamsell gick henne säkert i förväg och borttog de sista. Jag ser Mamsell har vantar, alldeles dylika med Cloty och Jettchen Nobelcreutz; de äro superba, verkligen superba. Apropos, känner Mamsell Fröknarna Nobelcreutz? De sitta der uppe i hvita gaze-klädningar, icke de med pannbanden, det är Fröknarna Q.; nej, de med blomsterbouquetter på kjolen, och blomkransar på håret, som just nu tala med Löjtnant Pirouette; de äro rätt söta, gentila flickor, men oss imellan sagt, hafva de dock ett stort fel, de vilja nemligen vara alltför mycket båla och förnäma, och tycka sig genom sin rikedom vara något för mer än andra menniskor. Men, hvad tycker Mamsell om Fröknarna Q.? de se ju rätt näpna ut, eller huru? Jag för min del vet dock ej hvad det är man i allmänhet hos dem så mycket värderar; nog fins det flickor hvilka äga den belevvenhet som de; deras far var Kapten i —sk tjeust och efterlemnade ej någon större förmögenhet, än att enkan med sina tvenne plantor nu deraf nått kan lefva, men, de äro nu en gång ansedda, och till och med omtyckta, samt räknas i och för sitt lilla *von*, till noblessen. Men hvad säger Mamsell om min klädning, är icke fär-

gen lysande och vacker? i synnerhet klär den bra vid ljus; jag hade heller ingen möda ospard må Mamsell tro, att få den i ordning, ty som Madame Köller var så förskräckligt öfverhopad med arbeten, att hon ej hann med vidare än lifvet, fick jag sjelf i flere dagar hålla på med den tråkiga kjolen och garneringen." Sålunda, under ständigt omvexlande ämnen, varierade den goda Fröken immerfort, utan att gifva sig möda, på sina otaliga frågor och meddelanden, invänta ett enda svar; jag hade verkligen svårt att med min blotta tanke följa denna exempellösa liflighet, hvilken ej af något motstånd tycktes låta sig störa. Fröken vände sig dock helt oförmodadt till sin granne på andra sidan och nu först blef jag i tillfälle att ostörd få betrakta den unga Grefvinnan, hvilken längs salongsgolvet promenerade arm i arm med den vackra Öfverstinnan Z. jag ju redan sedan Ångbåtsfärden för dig omnämnde. Ett herrligare par kan man sällan se; Öfverstinnans intagande skönhet; och det obeskrifligt interessanta, själfulla, himmelska i Grefvinnans hela personlighet, stridde vexelvis att fångla den af beundran intagna åskådaren. Båda förenade sig i den möjligaste enkelhet, båda i ett lätt förekommande men värdigt sätt. Kring Öfverstinnans runda och utmärkt väl bildade kropp smög sig en hvit silkesrandig skir klädning, hvilken i mångtaldigt yppiga veck ledig nedföll kring lifvet, och genom sin längd alldeles skylde de små fötterna; den hvita fylliga halsen var fri ifrån hvarje yttre prydnad, och betäcktes endast af en lång dyrbar blondslöja, hvilken, lik en lätt sky, vid hvarje obetydlig rörelse omsväf-

vade den hulda varelsen; det långa mörka håret var bart, och älven utan någon främmande grannlåt smakfullt hopfästadt lågt i nacken, samt framföre utan en enda lock, slätt och sirligt nedkammat. Grefvinnans sylfidlika gestalt höljdes i en mycket matt ljusgul öppen sidenrock, hvilken snarare kunnat tagas för hvit, skulle ej Ölverstinnans fullkomligt mjella klädning utvisat någon åtskilnad i färg; den var i halsen utringad, lik en klädning, samt pryddes med en liten oändligt väl arbetad hvit spetskrage. Från pannan nedföllö sköna lockar, hvilka rikligt bekransade den fina kinden . . . De begge Fruarna tycktes inbegripna i ett lifligt samtal, hvarur Grefvinnan endast genom någon ännu då och då ankommande gäst stördes. Nu tycktes dock tiden vara inne till tillfredsställelse af gästernas väntan. Guvernören, hvilken genom sitt graciösa sätt muntert underhållit societén, nalkades nu Grefvinnan, tillhviskade henne några ord, hvarefter hon till ett närgränsande rum aflägsnade sig, men snart derpå återkom, tog Grefvens arm, fördes af honom till förmaket, samt utbad sig alla sina så väl der som i salonen befintliga gästers närvaro, vid den lilla högst enkla atrappe hennes barn till firande af den vördade farmodrens födelsedag tillställt. Nu bjöd Grefven å ena och Grefvinnan å andra sidan, den gamla Grefvinnan armen, samt ledsagade henne, åtföljde af hela den öfriga skaran, till ett på andra sidan salongen liggande stort, eclareradt rum, der stolar för den talrika samlingen voro arangerade. Främst syntes en enda stor förgyld ländstol, hvilken var utsirad med friska doftande rosor och blomster-

girlander; dit ledsagades den gamla, och intog med synbar rörelse denna för henne utmärkta plats. Tänk dig, Emilia, den obeskrifliga klarhet detta rum ägde, då ifrån en strålände kristallkrona skenet af minst hundra vaxljus utspreds, samt de fyra synliga fönstren i sina rutverk sågos fullsatta med säkert lika många. Men — detta är ju allt bisaker; jag hastar nu endast att för dig i möjligaste kortliet tydliggöra hvad som i och för sin oändliga anspråkslöshet isynnerhet talade till mitt hjerta. Rideaun, hvilken bestående af en lätt ljusblå silfveraktig sky, ännu afskiljde det öfriga af rummet, förevisade nu i en klart brinnande krans af herrliga rosor, den viktiga dagens datum. En obetydlig stund förgick, och i ett *nu* försvann skyn, och erbjöd ögat en obeskrifligen täck och oskuldsfull grupp: Aurelia, draperad i skimrande silfverskir, satt sakta gungande i ett vidt rörligt rosenmoln, hennes upplösta hår nedföll i lediga lockar, och böljade fritt kring axlar och hals; på dess skuldra satt en vit dufva, hvilken med begärlighet hackade på de rosenknoppar, som, hopplätade till en krans, kringflöt hennes hvita panna. Bakom henne, till hälften dolda i molnen, stodo tvenne små vingade genier, hvilka hvardera med ena handen öfver henne upphöllo en med gyllene liljor fullströdd slöja, och med den andra öfver henne utströdde friska blomster; framför hennes fötter tekte ännu en helt liten genie, hvilken då och då till henne uppräckte en och ann af de nedfallande blomorne; detta varade några minuter, då med blixstens hastighet öfver hela molnet ett silfverstjernigt purpurrodt draperie upplög, hvaruppå den i guld virkade

Grefliga kronan med gamla Grefvinnans prydliga namnschiffer strålande brann i de skönaste eldlärger.

Med innerligt välbehag fängslades ögat vid denna barnsliga tafla, hvilken helt och hållet syntes egnad den älskade gamla; — men, snart rullade skyn, och undandolde den, fullkomligt för åskådarns blickar. Jag kastade, ifrån det hörn af rummet der jag stod, en blick på gamla Grefvinnan, hvilken emot Grefvens skuldra nedlutat sitt åldriga hufvud; då och då borttorkade hon oförmärkt en i ögat frambrytande tår; hennes hand hvilade öfverlåtande i den unga närstående Grefvinnans, hvilken under föreställningen omfattat densamma. En oalbruten tystnad rådde i hela rummet, hvilken ännu mera bidrog att öka högtidligheten. Ack! du Rosa! tänkte jag helt förtörnad för mig sjelf, hvad i guds namn kan orsaka ditt så långa uteblifvande från denna herrlighet; redan i salonen hade jag ofta, men förgäfvets sett mig ikring efter den saknade, af hvars mor jag i förmaket tyckt mig se en skynt; i hvilken förmodan jag dock sedermera trodt mig hafva orätt; men tänk dig min öfverraskning då jag vid rideans förnyade uppdragande, uti en Berceau af lefvande syrén- och rosenhäckar, såg Fröken Aurelia, Rosa och ännu en tredje helt ung flicka, sisselsatta med hopflätande af sirliga blomsterkransar; alla tre voro hvitklädda, Rosa i den präktiga balkostymen, med tillsatts endast af en sillverstickad hvit slöja, hvilken, alldeles dylik bos de tvenne andra, ledigt var kastad öfver axeln; i lockarne voro älven små blommor inflätade. Framför dessa blomsternympher stod på en upphöjning ett mar-

morhvitt altare, så fullkomligt genomskinligt, att hvilket öga som helst på detsamma kunde urskilja den i guldbokstäfver glimmande devisen. *barnslig kärlek!* Uppå altaret brann en fosforisk eld, på hvars låga en liten vingad engel utströdde doftande rökverk. På litet afstånd derifrån sågos ännu tvenne små genier lekande i det höga gräset, den ena med ett gyllene klot, den andra sysselsatt att fånga en liten gullvingad fjäril; — mekaniken vid den ifrån blomma till blomma fladdrande fjärilen var förträfflig, man hade kunnat svära på, att den lilla vingade flygtingen var fullkomligt lefvande. Denna scen varade en liten stund, då, likasom genom en förtrollning hela taflan i ett ögonblick försvann, och en magisk skymning, genom kronans ögonblickliga upphissande, i stället för den förra starka ljusningen, inträdde, och nu — framgungade på silfvervågor en purpurvimplad gondol, i hvars midt en underskön flicka, klädd i mattljusrödt luttigt gaze satt; den ena runda obetäckta armen omfattade en silfversträngad lyra, på hvilken hon med andra handen framlockade klingande toner. De ljusa lockarne, flygande för vinden, smekte vårdslöst hennes panna och hals. Sålunda framflöt hon sakta på böljan, utan att synas märka ett ohygligt sjödjur, hvilket allt tydligare utur den svällande vågen framstack sitt ofantliga gap; redan syntes den svarta feniga stjerten, kroppen gjorde en våldsam böjning att sluteligen omkullkasta den lätta farkosten, då en upplysande blixtråle i hast öfverflög scenen, och upptäckte en yngling, hvilken, kämpande med de rörliga vågorna, snart upphann gondolen, och nu med kraftfull arm uti odjurets

öppna gap nedstötte sitt blanka spjut; synbart framfrusade den mörka blodentur det förfärliga djurets sida, hvilket nu vanmäktigt nedsjönk i vågorna. Den hulda lyrspelerskan fömådde, betagen af förskräckelse, med möda till gondolen upphjelpa den sköne räddande ynglingen, hvilken, af vattnet genomblött, vigt och ledigt nu styrde båten till en närliggande klippa. Rideaun sjönk, och tror du väl Emilia! att jag genom detta högst naturligt framställda (pris vare Majorskan Pygmei rika uppfinning) lefvande uppträde, ännu en lång stund efter dess upphörande, genombäfvades af en ovilkorlig skakning, så imponerande var på mig denna verkligen oväntade och oändligt väl lyckade framställning. Ledsnar du ej att åhörä, så vill jag ännu för dig framställa de tvänne återstående scener, af hvilka den sista, i anseende till dess enkelhet och inposanta sammansättning obeskrifligen verkade på min själ. — — Efter ett något längre uppehåll än mellan de föregående presentationerne, uppdrogs åter Ridau'n, och på en grön kulle sågs nattens Drottning (*Luna*) sittande, omgilven af sex nympher, hvilka alla voro höljda i långa, svarta slöjor, fullströdda med silfver-stjernor; sjelf bar hon samma drägt, men utmärkte sig genom en kring hufvudet åtsittande halfmåne, samt en brinnande fackla, den hon höll i handen; på den mörka himmelen tindrade de klaraste stjernor; skymning hvilade ölver hela scen, tills oförmodadt bakom kullen en rosenröd ljusning uppsteg, och morgonrodnaden (*Aurora*) skön och ungdomlig, sittande i en char, och dragen af fyra hvita hästar, blef synlig. Vid hennes ankomst höjde sig långsamt natten, omsve-

pande sig sin stjerniga mantel, samt aflägsnade sig sväfvande, åtföljd af sina tjenarinnor. Den tindrande stjernhimmeln doldes af ögonblickligt nedfallna korta förhängen, upplystes, och nu sågs solen (Apollo) i en skön ynglings gestalt med en grön krans på det lockiga hufvudet, småningom höja sig bakom den trädbevuxna kullen; han blef dock endast till axlarne synlig och försvann åter snart, då i hans ställe den strålande solen allt högre och högre framskred. Härunder hade den fyrspänniga Charen alldeles försvunnit, och nu sågs i det upplysande skenet på motsatt sida af kullen, tre gudinnor, sittande på den gröna blomstermattan, i hvilka man, i anseende till de sinnebilder de buro, tydligt igenkände den stolta *Juno*, invid hvars sida en prydlig påfågel stod; *Minerva* i krigsrustning, med Meduse hufvud aftryckt på dess bröstharnesk, och en hjälm i handen; samt *Venus*, strålande af skönhet och behag, jemt omsväfvad af en liten bevingad kärleks gud, utrustad med pil och båge. Framför dessa sågs en yngling (*Paris*, lutad mot sin staf, leende betrakta gudinnorna, och upmärksam lyssna till den tvist man af deras gester kunde sluta till, att dem emellan föreföll; obeslutsam vägde han länge i sin hand ett gyllene äpple, skönhetens pris, och anledningen till deras tvist, närmade sig sluteligen gudinnorna och räckte med ett artigt knäfall äpplet till den sköna *Venus*. Synbart sågs nu afvundsjukan framlysa i den stolta Junos anlete, som, förtörnad och rufvande på hämnd, skyndsamt satte sig i den char, hvilken, förespänd med tvänne prunkande påfåglar, stod väntande invid hennes fötter. Ri-

deau'n föll. Sedan denna korta föreställning, försiggått, upphissades till yttersta öppningen af taket den strålände kronan; de flesta ljusen i fönstren utsläcktes, sålunda, att endast en behaglig halfdager qvarblef i rummet, och nu uppdrogs för sista gången Ridau'n. Emilia! Emilia! tänk dig det lilla anspråkslösa pittoreska stycket, aftryckt på titelbladet i förra häftet af "*Runebergs dikter*" det vi tillsammans med outredd känsla så ofta beskådat, detsamma stod nu fullkomligt träffadt, en herrlig själlull tafla för mit öga! Den lummiga björken, den lilla skogsdungen, den lugna viken, den nedgående solen, hvars strålar darrade i den glittrande böljan, och sluteligen den ensamma Svanen, hvilken lycklig och obemärkt sakta framgungade på vikens klara yta. Just då den snöhvita simmarn blef synlig, hördes af en späd melodisk röst, med innerlig känsla framsjungas "*Svanen*" författad af den Finska skalden, men då den sista versen, densamma hvilken under titelbladet står upprepad med högre, ännu mera klingande röst, afsjöngs, och Svanen derunder liksom med ädlare resning i silfverböljan framkretsade, då uppstod ibland åskådarene ett länge tillbakahållet, ovilkorligt sorl af beundran, hvarunder den ljufviga rösten småningom förklingade, och Svanen, skynd af småskogen långsamt försvann. Ännu ett flygtigt ögonblick darrade den sjunkande afbleknade solens strålar liksom bortdöende i vattnet, och med hast nedrullade förhänget.

Jag väcktes utur de drömmar hvari jag härunder försjunkit, genom ett lätt vidrörande af min axel, och varseblef, då jag vände mig om, Rosa,

hvilken under trängseln letat sig fram till mig. "Så djupsinnig söta Mathilda, ser du ej huru man nu ifrigt bemödar sig, att åter upphinna salongen, skola vi ej också närma oss den? Men säg dock först, hvad tyckte du om tableauserna? Jag tänker du fann dem som jag, rätt prydliga?" — "Ack söta Rosa," inföll jag nu, du dömmers ganska rätt, jag hade också blott en enda tanke härvid, och den var en innerlig önskan, om deras vida längre fortfarande; men du! huru kom du så oförmodadt att bidraga dervid! derom visste du ju alldeles icke i förgår" — "ock icke ens i går" tillade Rosa, "först i dag morgons kom Aurelia X, och yttrade sin önskan, det jag måtte blifva henne en liten medhjelperska, det var, ser Du, med den obetydliga sången jag egentligen skulle biträda." — "Ja söta Rosa, den, som du kallar den "obetydliga sången" gick också förträffeligt; du föreställde ypperligt en liten Malibrän i afton, och hade med skäl kunnat mångdubbla dina stropher." "Alldeles icke," småskämtade Rosa, "fula visor äro många" — "vackra deremot aldrig långa!" smårosor finnas i öfverflöd, men Malibränner högst sällan, och derföre fick, äfven du nöja dig med hvad denna nu oförmodadt bestod;" härvid tog mig Rosa under armen och förde mig ut i den rörliga salongen, der Majorskan Pygmens som bäst höll på skörda ett allmänt lof, öfver den särdeles talang och smak hon ägde i rangerandet af tableauer. Rosa ärnade just, sedan vi väl intagit våra platser, på min derom gjorda fråga, upplysa mig om hvem den täcka gondolfarerskan var, då hon sjelf sågs åtföljd af Grefvinnan och Fröken Aurelia utur folkhopan när-

na sig oss. Grefvinnan presenterade nu mig sin äldsta dotter, samt Fröken Amelie T. (en syster till Öfverstinnan Z., hvilken i fägring var en fullkomlig afbild af sin äldre syster) yttrande det Aurelia nu personligen vore i tillfälle göra sin ursäkt för hvad hon hittills såsom uppmärksam värdinna åsidosatt; bifogade hon ännu en artig önskan om vår snart inträffande närmare bekantskap o. s. v. samt lemnade oss. Med liflighet adresserade sig nu Fröken X. till så väl Rosa som mig, fägnade sig öfver den nya connaisancen; gjorde mig, som fullkomligt okänd i societén, småningom bekant med namnen på en och annan oss omgifvande person, deri Fröken Amelie med naïveté ofta var henne behjelpig. "Du har nu bästa Aurelia, inföll Fröken T., för Mamsell Sommer gjort en ganska ordentlig utgallring bland damerna, och bör således ej heller förglömma våra cavalierer. Se hit Mademoiselle Sommer *J'ai l'honneur vous presenter le compt de A., le compt d'X., les barons C*, les deux Capitaines aux gardes G. et H., Monsieur R., Lieutenant Pirouette; le Secretair Flanquette; et dieu sais que de plus.* Hon ärnade, öfverskådande den talrika svit af karlar, hvilka i en grupp sammanskockat sig midt på golfvet, åter börja en ny recruteriing, då i detsamma en liflig valtz blåstes upp, och hon sjelf utaf en af "*les Barons*" snart rycktes bort i dess hvirvel. Capitain G., en, enligt hvad vi flickor pläga benämna dem — gentil cavalier, utbad sig i detsamma en valtz af Aurelia, och nu sågs det ena paret efter det andra bortsväfva under musikens jubel. Jag hade icke märkt att Rosa försvunnit ifrån min sida, förr än jag oförmodadt

såg henne framila jemte en ung skön man, hvilken snart sagt bar sin intagande börda; hans blick hvilade med synbart välbehag på hennes fina anlete, der oskuld och täckhet så skönt förenat sig. Nu stannade han invid platsen derifrån han upptagit sin dame, samt bugade sig för mig: mitt namn är R. vågar jag af Mamsell Sommer utbedja mig en valtz? jag tackade, och fördes af honom flere hvarf kring salonen. Då jag åter uppnådde platsen, kvarstannade han några ögonblick framför Rosa, underrättade sig huruvida den förestående flyttningen till Liljedahl snart skulle försiggå, och så vidare, samt sluteligen anhöll om den första Française. Den är troligen en äldre bekant till dig Rosa, yttrade jag, sedan han lemnat oss, säg mig då hans karaktär, han nämnde mig endast sitt namn. Under mitt tilltal hade Rosas kinder oförmodadt uppflamma till hög rodnad, hon syntes brydd och kunde knappt hallhögt besvara min fråga; jag fick likväl veta R. vara Häradshöfding, och för resten gissa mig till hvad jag ville. — Så Rosa lilla, tänkte jag, står det så till, min aning hade då ej bedragit mig; hennes hjerta var ej mera fritt, det hade den uppstigande rodnaden på dess kind förrådt. För att i grund förjaga Rosas iråkade förlägenhet, den jag ej hade hjerta att låtsas märka, slog jag genast om med en likgiltig fråga, beträffande Fröknarna Cloty och Jettchen, hvilka i ett litet kabinet bestyrtsamt sågos ruska om sina yfviga styfstärkta kjortlar. Nu blåstes i detsamma upp till en Française, och åtföljd af unge Grefve X. nalkades mig Baron C., hvilken af den förstnämnde mig föreställd, anhöll om den nämnde quadrillen. Vid den förnyade signalen

närmade sig åter Baronen, erbjöd mig med belevad artighet handen, samt ledsagade mig till min plats. Här stod jag nu, bestormad af tusende känslor, en främling i den stora vidsträckt societén, utan någon enda anhörig, ett mål för nyfikna och beställsamma blickar, hvilka, om ej för min egen, dock för min meddansares skull, i talrik mängd voro riktade på mig. Med våld qvälde jag de svärmodiga intryck ögnablicket öfver mig hopat; Friherrinnans ord: "min lilla dotter behagar mig rätt mycket och kommer att göra sin mor heder," återljudade nu med förnyad makt i min själ; nej, nu behagar du henne, ingalunda, och kan icke så våpig behaga henne tänkte jag, uppsläende mitt öga, och se, midt framför mig satt hon nu sjelf; den på mig riktade blicken, uttryckande den mest innerliga godhet; med en liten vänlig smånick ville hon — jag märkte det väl — ingilva mig det mod och den fattning jag för ett ögnablick varit på vägen förlora, men genom hennes upplifvande blickar fullkomligt åter bemäktigat mig, och nu var älven quadrillen rangerad. "Det är första gången Demoiselle Sommer besöker vår hufvudstad, tror jag," yttrade sig min cavalier, sedan vi utlågat första touren i Française? — "Ja;" — "och huru har Demoiselle funnit smaken deraf?" — "Jag förmodar," återtog jag frågande, "Herr Baron menar smaken af byggnads-sättet, den företaller mig, ehuru oskicklig att bedömma något dylikt, onekligen charmant, jag har ännu aldrig sett en prydligare stad, hvad som isynnerhet fästat min uppmärksamhet, är dess oändeligen vackra läge;" — "jag menar," vidtog nu

Baronen, med en lätt axelryckning, och låtsande ej gifva akt på mitt svar, "allt ensemble, byggnads-sätt, läge, ton; hvad befaller min nådiga vidare?" — "Hvad den sednaste punkten beträffar," anmärkte jag, "är den så vidt skild ifrån de båda föregående, hvilken jag dock lika så litet som i den förstnämnde äger förmåga bedömma; denna är den första af såkallade *tongifvande* kretsar jag härtills besökt." — "Demoiselle har således ännu uppehållit sig ganska kort i staden? man hade eljest hos Kommerce-Rådet L:s, för en tre veckor sedan, en alltför amussant afton, der stadens beau monde var församlad, en oundviklig resa pour d'affair kallade mig förtretligt nog nämnde tid utur staden, och gjorde mig således detta nöje förlustig; får jag lof att fråga när ankomsten var för min nådiga?" — "Sedan knappa fjorton dagar." — "Om förlåtelse," återtog Baron, "då har Demoiselle ännu icke hunnit taga *le bon ton au conaissance*; man har, i anseende till uträknade fördelar, på sednare lyckligare tider skridit till den prisvärda upptäckten af en så kallad *frihetsanda*, hvilken lik en kyttande eld redan för längre tider sedan här och der utsprakat gnistor till en ny reform i samhällslifvet; etiketten gör nu mera intet påstående, man kommer, man går ifrån en societé, alldeles efter godtycke, utan att besvära hvarken värd eller värdinna med påhelsningar, tråkiga tanklösa komplimenter etc., klär sig nonchalante, läser vid en taffel, ehuru omgifven af hundradetals personer, mellan rätterne sitt morgonblad, gäspar, blundar, guolar, med ett ord, är fullkomligt fri och oberoende; den ena reflekterar ej på den andra, men öfvar i sin *tour les*

mêmes; ah! ett charmante tidehvarf, par exemple, är jag på en bal fatigerad eller ledsen vid ett ut-hållande poutpouri eller cotillon, slutar jag den utan omsvep, sedan jag anskaffat min dame en annan meddansare; hon gör detsamma om hon så behagar, utan att någonsin ett manquement kommer i fråga; nå, hvad omdöme lemna Demoiselle nu om tonen i S.?" — "Tiderna äro ovanligt upplyste" svarade jag allvarsamt, sedan jag förundrad åhört Baronens, "likväl äro dess ljusa föreskrifter icke så alldeles lätta, som man skulle tycka, att efterfölja; mån tro Herr Baron, den der gamla goda tiden, der uppmärksambet, reelité och hedrande grannlagenhet utgjorde en väsendtlig hjertats vinning, verkligen så *allmänt* af samhällslifvets medlemmar kan föraktas, åsidosättas, och glömmas; eller är det endast ett förlåtligt undantag med *le beau monde*?" Baronens fästade vid mina sista ord sin blick med ett obeskrifligt uttryck på mig, elden i hans flammande öga hade i hast förvandlat sig till en mild brand, i hvars låga en i botten ren själ framlyste; jag såg otvifvelaktigt, att något särdeles inom honom föregick, och började af allt hjerta ångra det svar hvartill ifvern, och hans, som jag ej kunde undvika finna, allt för litet delikata resonement föranlett. "Kan ni förlåta mig Demoiselle" yttrade han nu, sedan han ett ögnablick med oafvänd blick betraktat mig, "kan ni förlåta ett tanklöst gyckleri, hvilket jag af vana, ej af elakhet hitintills, utan motstånd öfvat; lemna mig, jag bönfäller nu derom, den tillfredsställande försäkran, det ni ej tror, att mitt hjerta någonsin, hvarken föraktat eller förglömt den grannlagenhet och öd-

mjuka vördnad jag är skyldig ert kön, och isynnerhet personer, liktänkte med eder; likasom ni måste vara öfvertygad om, det icke allenast ni, för det ni olyckligtvis var främling, blef utsatt för en sjelfsvåldig sprätts oafsnästa sottiser, utan ock att mången annan varit det före er." Tänk dig Emilia min förvåning vid dessa ord, jag blef verkligen gladt öfverraskad, och genom dem fullkomligt godtgjord, samt lemnade af uppriktigaste hjerta Baronen den försäkran hvarom han så ifrigt anhöll, det verkligen icke ens den aflägsnaste skymt af missnöje hos mig qvarstadnat. Vi hade under det nu upprepade samtale hunnit nästan till quadrillens slut; jag fann likväl under det återstående af densamma att Baronen var, hvad jag i början ingalunda trodt, en bildad och ganska hygglig karl. Ack! menniskohjertat, hvad det dock är för ett underligt ting, huru lätt de äldlaste frön i ett sådant genom villfarelse och dårskap förtrampas, ja ofta i grund förqvälfvas, och huru ofta på en blott slump beror dess kraftfulla återväckelse till ädlare lif och verksamhet. Arm i arm med Rosa gick jag efter slutad dans att åter uppsöka mig en plats, då Fröken Doll, som det tycktes *riktigt betagen*, ifrigt närmade sig oss: "vet Mamsell, jag blef riktigt storögd," började hon, "att se Mamsell i quadrillen; jag skulle just figurera fram emot Wridman, då jag vid svängningen varseblef Mamsell vid Baron C:s sida; har Mamsell varit bekant med honom förut, eller huru kom det till att han kom att dansa med Mamsell? jag skall säga att han är ibland de gentilaste af våra kavalierer, och Mamsell rätt mycket att gratulera, som fick dansa första dansen

med honom." Jag kunde vid detta tråkiga tilltal ej afhålla mig att le, samt svarade Fröken, det hon i dylikt fall ägde dubbel anledning lemna mig sin gratulation, jag skulle nemligen dansa den nästa Françaisen med den yngre Baron C*, hvilken redan till densamma bjudit upp mig. "Nå kors den Mamsell," undrade Fröken, "det var ju alldeles märkvärdigt, kavalliererne i S. hafva eljest ej för sig att vilja visa främlingar uppmärksamhet; tvärtom får damerna ofta på baler sitta hela långa afton, fogar ej händelsen att de i societén äga någon bekant!" Men Emilia! jag vill ej uttrötta ditt tålamod med åhörandet af det evigt likhaltiga joller hvarmed Fröken yttermera plågade mig, och som tiden mellan danserne var så kort, att jag genom ömsesidiga meddelanden med en eller annan raisone-mentsvis ej kunde inhemta något, hvarken för själ eller tanke födande, och dessutom mina fruntimmers bekanta vore högst få, vill jag blott säga dig det jag, med Fröken Dolls ord taladt, var så lycklig att hela aftonen vara i en brillant tour, och satt ingen enda dans. Jag kan dock ej underlåta att för dig yttra mitt omdöme i anseende till de unga karlar, hvilka jag hos X. både såg och raisonerade med, hvaribland Häradshöfding R. i anseende till min älskade lilla Rosa mest ådrög sig min uppmärksamhet; han är den vackraste karl jag ännu sett; medelmåttigt lång, fyllig, samt utmärkt väl växt; äger ett sätt att meddela sig, hvilket, hvad ämne helst må afhandlas, gör honom oändeligt intressant och intagande, är belevad och complaisant till den grad, att man nödvändigt derå tvingas göra afseende; och likväl, oaktadt alla dessa hos en enda

person så sällan förenade naturförmåner, kan jag dock ej riktigt förlika mig med honom; men dermed nog; Grefve A., med hvilken jag valsade några hvarf, kan jag ej på annat sätt bedömma, än i korthet omnämna hans yttre; han är lång och väl växt, för sig gentilt, är ej vacker, då jag likväl får låf undantaga de utmärkt lifliga, stora, bruna ögonen, samt det ymniga, mörka, lockade håret; han tycktes helt och hållet vara öga och öra blott för Öfverstinnan Z., hvilken äfven var öfver all beskrifning täck; vidare Baron Victor C*, en yngre bror till Baron Paul, med hvilken jag dansade första Françaisen, är fåordig, och en fullkomlig motsatts af sin bror; besitter en god portion flegma, skulle jag dömma till, vore det ej orätt att så bestämt lemna yttranden om personer, dem man första gången ser. Capitain G., en munter, treflig karl, men som jag tror något elak, gjorde mig under en quadrille en liflig beskrifning öfver den bal han för några veckor sedan bivistat i T., en liten småstad, der bland annat damerna, med hvilka han hade den lycka göra bekantskap, voro ganska aimabla; skulle de i allmänhet ej så mycket affekterat vitterhet. De tänka, de tala endast om Hegel, Horatius, Ovidius, samt drömma idel poesi; icke underligt, fortfor han med ironi, att vid läro-säten, akademier etc. nutiden fordrar så mycket, då äfven det milda könet lagt sig på ett dylikt studium; att å karlarnes sida en ödmjuk öfvervägande täflan kommer i fråga är ju således högst förlåtligt. "Alltså kära du, har du tänkt på Hegel, har du talat om Horatius och Ovid; så lägg för Guds skull af båda delarne, eljest blir du af de omilda karlarne ömmare ihågkommen än

du måhända det skulle önska, och hvad sluteligen poesi, till och med prosa angår, får du nöja dig med, på sin höjd "Ingeborgs klagan" samt studerandet i "Cajsa Warg." Ack! de karlarne! de karlarne "Här ställer jag inför ditt öga" — icke — "det skönaste du sett i nord" nej, Lieutenant Pirouette, en liten fin mager ungherre, en af första rangens dansmästare (förstås i ordets sublimaste bemärkelse); sedan han under afton dansat med, och figurerat för, Fröknarna Cloty och Jettchen Nobelcreutz, samt under quadrillerna, i anseende till vigeur, dansställning, samt benens utmärkta skicklighet vid batementer, onekligen med största skäl ådragit sig beundrande uppmärksamhet, ådagalade han ännu genom en bockning för mig, precisement en pendant till dem Madame G. under första danslektionen så mödosamt sökte öfverflytta på sina elever (på cavalierslinien n. b.) huru mycken heder han i sin ungdom måtte gjort sin maitre de danse; han nämligen uppbjöd mig till en cotillon, dertill du väl kan föreställa dig jag ej kunde refusera. Det första jag, stående invid min cavaliers sida upptäckte var en impertinent calmus-lukt, hvilken han oupphörligt genom de tunna läpparne utandades, derefter blef jag af honom ordenteligen underrättad om alla de publika nöjen, hvilka årligen vore att tillgå i S. Subskriberade assembléer voro 10 (säger tiö) maskerade 2, sammankomster för Pauvres honteux 2, allt säkra inkomster, dertill voro ännu att påräkna minst 24 privata baler, tre å fyra slädpartier, möjligen och troligen några mindre tragedier inom, samt öfverhufvud tagit 50 (femtio), icke derunder,

spektakel utom hus. Derefter afhandlades den torra väderleken, samt undrades om icke de impertinent stickande flugorne skulle betyda regn. Jag lem-
nar likväl nu som då, Lieutenanten att vidare sam-
manslå antalet af baler och tyda flugornas imper-
tinace, samt fortskrider till Fändrik Doll, en bror
till Fröken; han är lång, nästan sagt skrånglig, men
har i sitt ansigte någonting själfullt och godt; är
yngst af sine syskon samt till det yttre lik Major-
skan; har ett något fjeskigt sätt, i hvilket dock in-
gen skymt af bålhet kan upptäckas. Nöjsammast
var för mig den quadrille jag med honom dansa-
de, han påminste genom sin ytterliga liflighet myc-
ket om Wilhelm K. Major Fixenheim, enkling, men
ännu vig och förlig, ehuru något fet, var emot mig
särdeles uppmärksam, så väl under dansen som
soupleen, under hvilken sednare han bestämt fattat
posto bakom min stol. Friherrinnan roade sig rätt
hjärteligen åt min eröfning, hvarpå hennes neveu
gjort henne uppmärksam, samt slutligen och sist,
återigen Baron Paul C*, med hvilken jag dansade
ett evighetslångt potpouri, utan att han likväl fö-
reslog mig något ombyte af cavalier; hans artig-
het var nu utan gräns, han ville (helt naturligt)
godtgöra hvad han emot mig trott sig förfelat, och
just derföre var slutet på den mångtourade dansen
mig särdeles välkommit. — Jag har nu för dig fram-
ställt åtskillige personer mer och mindre intresan-
ta, af dem, med hvilka jag under den nyss passe-
rade aftonen var i någon beröring, men den, med
hvilken ett dylikt fall ej existerade, den af hvil-
kens läppar jag ej hörde ett enda ljud, hvilken jag
endast såg, och som bland alla dervarande karlar

blef den enda, som verkligen intresserade mig, honom har jag ej nämnt, emedan jag; lik små barnen sparsam på det ljufva och goda, velat gömma det bästa till sist; och ännu ett, emedan jag hoppats du af hans oförmodade framträdande i denna muntra sorlande krets, bestämt skulle erfara samma djupa intryck som jag; se då min Emilia, betrakta med väl klappande hjerta, det märker ingen, men Gud bevars, Gud bevars, icke tårfsuktadt öga, ibland siden och band, blommor och gaze, löjen och skämt, en ung man med oändeligen interessant, sjäfullt skönt utseende, omkring tjuguåtta högst trettio år, stå lutad emot tvänne grymma hånande kryckor, lugn framblickande utåt det hvimlande salonggolvet; hvem är den beklagansvärde ädle krympligen, hvilken ej utan sitt obevekliga stöd mäftar taga ett enda steg? Denna fråga gjorde jag Friherrinnan, bredevid hvilken jag, af hennes vänliga vinkar ofta ditlockad, satt; densamma hör jag nu älfven dig göra mig, och svarar dig hvad jag sjelf genom Friherrinnan fick veta; han är en bror till den täcka Öfverstinnan Z., hvilken, under det hon mellan danserna uthvilade, med innerlig känsla sågs hand i hand med denne sin själsfrände bortprata långa timmar. Du må ej min älskade läsarinna mig till förargelse frankasta någon tanklös fråga: huruvida under dylika omständigheter, Öfverstinnan väl hade hjerta att dansa; då gör jag åter den der, dig ingalunda behagliga nack-knycken, du minnes den väl? och svarar dig, enligt min innerliga känsla: hjertat och själen kunna alltid lika lifligt, må hända ofta i fördubblad grad, känna och dela lidanden hos en älskad medlike, vän eller anhörig, och ögat genom

tid och vana, dock sluteligen härdas till betraktande af hvad den oundvikeliga nödvändigheten pålagt, samt således äfven den älskande systren, ung och liflig, i dansen fransväfva med ett likaså varmt hjerta som någonsin den pedantiske väggprydnaden, hvilken, för det en gammal tante eller onkel ligger sjuk, ej vågar röra sig till en valtz eller quadrille, men det oaktadt ej kunnat försaka ett stormande begär att uppsöka erbjudna nöjen och förlustelser; och, hvilken är i det hela väl oskyldigare än just den förströelse dansen lemmar? Med samma skäl borde ju spektakler, kaffen, supéer, till och med concerter och muntrande lecturerer fördömmas, med ett ord allt hvad som möjligen gör anspråk på en lifligare tanke eller bidrar att förskingra sinnet; undvikandet af dessa nöjen af personer, hvilka ej genom döden lidit smärtsammare förluster, då fallet alltid blir förändradt, anser jag ovilkorligt som det fördömligaste pryderi, der endast etiquette, omöjligen den sanna känslan, kunnat tala. Men nu vill jag nämna dig något, hvaråt du rätt hjerteligen skall skratta, det tycker jag likväl alldeles icke illa om, tvärtom jag skrattar med. Jag har, af hvad skäl vet jag egentligen ej, men så har likväl förhållandet varit, alltid med litet sneglande blick skådat dessa ungherrar, hvilka på senare tider i så öfvermåttan stor mängd börjat begagna glasögon, och har i mitt sinne undrat öfver det till och med ögonen hos sednare tiders generation till den grad lida af svaghet, så dessa yttre medel till deras conserverande så allmänt nödgats tillgripas, då äldre karlar, till och med gubbar, med blotta sina egna ögon ännu finnas se ypper-

ligt; vare härmed dock huru som helst, jag har allt nog aldrig förr kunnat förlika mig med dessa dubbla; nu, då jag oförmodadt såg denne T. med dylika, föreföllo de mig alldeles icke motbudande, tvärtom var han den första jag tyckte de riktigt väl klädde; således har åter slumpen med hast kullstörtat en fördom, den jag trodde allt beständigare skulle rotas i min inbillning, och jag är säker på, jag härefter ganska tranquil skall betrakta dessa förr så förhatliga stela glasögon, och Gud vet, må hända ännu förälskad i dem, möjligen lägga mig själf till ett par dylika. Men nu till Rosa; flere gånger under aftonen, men isynnerhet under den omnämnde potpourin, var jag ej mäktig afhålla mina ögon ifrån den intagande flickan; hon dansade med R., men nej, hon dansade ej, hon sväfvade jemte honom genom högre regioner, åtminstone voro hennes tankar, hennes känslor ej af denna verlds; ack! om du sett henne, då hon, trötad af en uthållande valtz, oskuldsfullt uthvilade i den stol hans uppmärksamhet henne utsett, de blickar fulla af inre frid och salighet hon då stundom tillsände honom, som lutad till hennes sida, genom ständigt förnyadt tilltal sökte fångsla hennes uppmärksamhet, om du sett det anspråkslösa milda i hela hennes väsen, der ej en mine, ej en gest var antagen eller konstlad, men tvärtom, den skönaste natur rådde; om du sett den rika, ehuru späda rundningen af dess vackra zephirlika gestalt, samt sluteligen, om du sett det obeskrifligt svårmodiga, långsamt bortdöende leende på de runda purprade läpparne, då under dansens muntra hvirvel hennes blick oförmodadt föll på den väl till

ntseendet lefnadsglade, dock stundom i dysterhet inom sig försjunkne T., då öfverdrogs vanligtvis hennes ögas klara spegel af en fuktig tåredimma, hvars milda dagg, ren och uppfriskande, nedföll i dess unga varma hjertas rika blómstergård. Jag suckade under det jag sådan betraktade henne; många innerliga önskningsar för det ständigt fortfarande lugnet inom hennes själ; säkert, säkert anar hon ännu ej till sitt eget oerfarna hjertas tillstånd, ack! hon är i sanning en huld, ännu knappt utslagen ros, hvilken blott drömmer sin frid, och sin oskuld. Uti samma salong der tableauserna voro anbragte, var nu arrangerat för supéen, hvilken yppig och öfverflödande bestod af det raraste och läckraste årstiden och en väl rigtad kassa kunde frambringa; på de präktiga borden, der sirliga krokaner i olika format prunkande höjde sig, lyste silfver, kristaller samt herrliga vaser, fyllde med utmärkt sköna, lelvande blomster, den ståtliga kronan spridde åter sitt sken, hvilket ännu mera förökades genom det ljusen från silfverkandalabrenna, hvilka i mängd funnos å bordet, meddelade. Skönast voro dock salonens väggar att påse, hvilka öfverallt voro prydde med korslagda blanka klingor och bajonetter, i hvars blåa stål ljusskenet strålände åter speglade sig. Midt på väggen framför det stora längsta bordet, var af sabelklingor, hvars spetsar alla voro hopfogade, formerad en stor sol, i hvars midt åter en mångfärgad rörlig eld brann; på hvarje fäste af klingan hängde en frisk doftande krans af röda och hvita rosor. Vid åsyn af dessa krigiska apparater, tycktes de unge Militärerne erhålla nytt lif, nu uppstod ett sorl, ett jubel, ett gny, hvilket

knappt genom den starka appetiten kunde döfvas. Att sjelfva soupéen räckte förfärligt länge, kan du väl tänka, innan i tillbörlig ordning alla de otaliga rätterne, delicerne och decerterne, voro serverade och påsmakade. Jag höll redan vid de bruna välluktande hjerparnes ankomst på att halftröttna, ty hvarken Öfverjägmästarinnan Bjellerdorffs ordförande, hvilken satt tvärs för bordet midt emot mig, eller mina ömsesidiga grannars Fröken Jettchens och Baron Paul C:s muntrande conversation, ej ens Major Fixenheims långtrådiga afhandlingar om vätgas, bränn-ämnen, samt i anledning deraf uppfinningar, dem snille och industri gjort etc., förmådde väcka min uppmärksamhet, förr än oförmodadt en kraftig trumpet-stöt injagade nytt lif hos en hvar. Nu uppsteg Guvernören höjande sitt glas, och proponerade i vänlighet för sin gamla vörnadsvärda Fru moder en skål, hvilken af hela sällskapet, under ljudande hurrah utdracks; — och hvilken ändteligen gaf anledning till alla de oräkneliga som för det grefliga huset, jemväl för enom och hvarjom, sedermera följde. Sist serverades i gyllene koppar, allt sittande till bords, det "magnifiqua kaffet," som Fröken Jettchen kallade det; klockan slog precis sex då man sluteligen uppreste sig, samt gästerne yra och tröttade småningom förfogade sig till sitt. Att jag härigenom pratat dig till sömn min Emilia, derom är jag fullteligen öfvertygad, isynnerhet om, par bonté, du till aftenlecture valt mina anteckningar; jag har minsann äfven i långtrådighet öfverträffat sjelfva Major Fixenheim, men, du ser väl deri en-

dast ett talande bevis på sällsynt läraktighet. Sof emedlertid godt min hulda läsarinna, jag går att deri följa ditt exempel.

Den 17.

”God morgon, nio-solverska,” helsade mig skämtande Friherrinnan, då jag i går förmiddags, sent uppvaknad, gick att önska henne en glad dag. ”Nu har väl *Majoren en gros*, spökat för din fantasi hela natten, eller huru Mathilda?” — ”Ingalunda Fru Friherrinna,” svarade jag, ”tvärtom har jag ju sofvit så lungt och tryggt, som skulle inga Majorer finnas till i hela världen, jag satt länge uppe i aftons, och har af den anledning hvilat så allt för länge; jag höll äfven på att storbanna Annette för det hon ej förr väckt mig, då hon likväl tappert försvarade sig med Friherrinnans förbud härtill.” ”Ja, jag var inkommen för att helsa dig en god morgon” återtog Friherrinnan, ”men då jag såg huru ljuft du slumrade, utgick jag åter, tillsägendes endast Annette, hvilken fannts i yttre rummet, att ej störa din sömn. Jag vill nu,” fortfor Friherrinnan, avertera dig en liten bjudning till Major-sakn Pygmeus, den jag gerna såg vi antoge, vore du ej ännu efter balen alltför trött.” Så gerna Emilia, jag verkligen förblifvit hemma, instämde jag naturligtvis dock i Friherrinnans vänliga önskan; förmiddagen förgick nu under resonement om den nyss bivistade festen, samt i anledning af den förekommande personer, öfver hvilka vi hvar-dera yttrade vår mening. Bland annat förde händelsen äfven samtalet på Baron C. och det kuriösa resonement som i början af afton ägt rum emellan

Baronen och mig; Friherrinnan roade sig godt der-
 åt, men lemnade emedlertid Baronen, hvars caractair
 hon genom sin son i grund känner, ett verk-
 samt låford; han är den hederligaste unga karl,
 påstod Friherrinnan, hon kände, samvetsgrann, reel,
 och ordentlig, ehuru i sitt sätt något för mycket
 sjelfsvåldig och korttänkt; isynnerhet visar han
 fruntimren alltför liten uppmärksamhet; likvi-
 ler hans sätt, mente hon, till dessa sednare, mer-
 endels bero af dem sjelfva. Jag fick nu äfven veta
 Baronen vara en aflägsen slägtinge till Friherrin-
 nan, hvaraf, likasom af den intima vänskapen med
 hennes son, kommit hans i förra tiden oftare um-
 gänge i huset. Friherrinnan meddelade mig nu
 huru hon, angående mig, varit öfverhopad af frå-
 gor; isynnerhet hade Geheimerådinnan Nobelcreutz
 noga utforskat min härkomst, moyenger, partier,
 om jag ägde några o. s. v.; hon påminde sig nu sett
 "detta ansigte" förut, ehuru hon ej bestämt kunde
 erinra sig hvar; men genom Friherrinnans under-
 hjälpande sluteligen drog sig till minnes att det
 varit på *Örnen* vid sin öfverfart ifrån N. — Nu upp-
 manades Friherrinnan att i nåder taga mig med,
 då besök skulle göras hos Geheimerådets, på det
 man sjelf kunde blifva i tillfälle se, åhöra, bedöm-
 ma, etc. etc., kvilket allt jag, oss emellan sagdt, dock
 obegripeligen gerna önskade undvika, om så ske
 kunde. Till och med Grefvinnan X. hade gjort
 Friherrinnan sin kompliment öfver min person
 samt det *lätta*, (hennes egna ord) i mitt sätt att
 vara; önskande äfven det Friherrinnan ofta ville
 tillåta ett egnare umgänge mellan Fröken Aurelia
 och mig. Du finner väl Emilia, att om dylika grann-

låter gjorde mig någon fögnad, var det helt och hållet för Friherrinnans skull, hvilken jag tydligt fann, ansåg sig deraf smickrad. Som jag förmodade samlingen hos Majorskan skulle bestå egenteligen af Friherrinnan, och möjligen en eller annan egenare person, klädde jag mig, enligt Friherrinnans önskan, mycket enkelt i en hvit finrandig mouslinsklädning, samt en hvit blond-krage, den Friherrinnan skänkt mig; men ehuru ej stor, utgjordes societén dock af några fler än de påräknade. Geheimerådinnan satt redan och doppade det svällande sockerbrödet i sin kaffekopp, då Friherrinnan inträdde; jemte den förstnämnda i soffan, sågos ännu några andra Fruar, äfvensom värdinnan sjelf, hvilken der innehade sin plats; Majorskan emottog Friherrinnan med mycken artighet, i soffan makades nu rum för henne, och sedan äfven jag erhöållit en liten välkomst-nick, öfverantvardades jag i Fröken Dolls beskydd, hvilken redan, jemte Frökernarna Nobelcreutz, i minnet galopperade rad upp och rad ned, mönstrande och upprepande klädsel, gester, miner, samtal, ja ända till det obetydligaste af hvad hos den eller den person på balen varit att anmärka. De höllo just på med en liten disput då jag inträdde. "Nå, det var herrligt!" utropade Fröken Doll, "nu skola vi väl få en skiljoman i vår tvist; välkommen Mamsell Sommer! Hör nu på, var icke Öfverste-Lieutenantskan Dyrers klädning på balen ljusblå? och ännu vidare, voro pastejerna till boullionen fyllda med kräftstjertar eller fisk? svara, svara blott fort." — "Så mycket jag kan påminna mig," yttrade jag, intagande min plats, "var Öfverste-Lieutenantskans klädning ljusröd." — "Ah,

bravo, bravo! utropade Fröken Cloty, alldeles rätt, alldeles rätt; nå pastejerna då, Mamsell Sommer?" "Fröknarna måste benäget ursäkta mig" svarade jag åter, "men hvad den sednare vigtiga frågan angår, kan jag sannerligen ej lemna något upplysande svar, emedan jag ej smakade dem." — "Nå vi få väl höra" mumlade Fröken Doll, "ja så, ljusröd; ja ja, jag tror nu nästan, det kan jag då snarare medgifva, måhända jag misstog mig om färg, men pastejerna, nej, jag försäkrar herrskapet voro icke de af kräftstjertar." I detsamma ankommo Friherrinnan C. jemte tvänne sina döttrar; "se god dag, söta flickor, huru mår du Serafia och Clementine," framflåsade Fröken, då dessa begge inträdde i rummet, der vi sutto; "hör nu, söta flickor, kunnen I säga om pastejerna på balen voro fyllda med färs eller kräftstjertar?" — "Minsann, kära du, jag det vet," svarade fröken Serafia, medan den yngre spänd och matt kastade sig i det lediga soffhörnet, och nu derifrån utdelade familiära nickningar till Fröknarna Cloty och Jettchen. "Ja, men jag kan säga" vidtog sluteligen Fröken Clementine, sedan hon med dån slängt sin pirat på bordet, samt makligt började servera sig kaffe, "jag kan säga att de voro af färs, eljest hade jag icke ätit deraf, emedan jag kan ej fördraga kräftstjertar, uh! de äro väl förfärlige." Nå Öfverste-Lieutenantskan Dyrers klädning, hvilken färg hade den?" — "Den var positivt ljusgredelin, "återtog Fröken Clementine, det såg jag allt för säkert." — "Jaså, men Mamsell Sommer påstår den varit ljusröd," mente Fröken; "påstår den varit ljusröd?" kors det kunde jag ej upptäcka, gredelin var den i

mina ögon, men då *Mamsell Sommer påstår*, måtte jag väl sett galit." Nu var tid för mig att falla in. "Mamsell Sommer hvarken påstår eller säkert bestämmer ett eller annat, hon vill blott minnas den var ljusröd, men afgår gerna med undvikande af disput ifrån hvarje yttrande i nämnde ämne." "Nej, Nej, nog var klädningen gredelin, mitt Herrskap, och det är säkert," beslutade Fröken Clementine, med likväl någorlunda nedstämd ton; och sålels blef tills vidare beramat att: pastejerna voro af färs, och Öfverste-Lieutenantskans klädning gredelin. Nu inträdde Fröknarna Q. — Åter helsande, och välkommande. "Bästa flickor," började Fröken Doll, sedan Fröknarna väl hunnit sätta sig, ni, som så mycket llerade med Öfverste-Lieutenantskan Dyrer, ja till och med till henne nära slägt, sägen hvilken färg hade hennes klädning på Grefve X:s bal? Denne, svarade Fröken Albertina, framtagande ett ljusrödt gros de neaples stycke, hvaruppå hon ärnade arbeta, vi handlade af samma stycke tillika, och som jag äfven vid hennes toilette var tillstädes, är så mycket säkrare att hennes klädning var röd. Således har Mamsell Sommer ändå rätt triumferade Fröken Doll, i glädje öfver att Fröken C. icke fick det; Denna åter, bet endast immerfort på sina rosenfärgade naglar utan att hvarken låtsa höra eller svara. Jag var under hela denna farce så full af skratt, så jag med möda kunde tillbakahålla dess utbrott. Jag väntade nu endast på en yttermera afhandling om pastejerna, för att se comedien completerad. Händelsen fogade nu jag kom att sitta invid Fröknarna Q., hvaraf äfven ett lifligare resonement blef fallet; så söta

flickor äro verkligen rart om; den äldre ser intet ut men har ett öfver all beskrifning älskvärdt sätt, samt tyckes vara beläst och språkkunnig; hon iakttaget jemte ett stilla väsen, mycken anspråkslöshet; den yngre är täck som en frisk ros, känner äfven åtskilliga språk, men har isynnerhet egnat sig till musik, för resten tyckas de vara lif och själ, syskon i ordets heligaste bemärkelse. Jag hade onekligt ganska treffligt under samtal med dessa okonstlade varelser, der ömsesidiga meddelanden, i anledning af musikalier, poesi, lecture etc., i ymnighet ägde rum; isynnerhet afhandlades och uppskattades den höga lekande andan af de svenska herrliga noveller, dem endast en Mamsell Bremers penna förmår nedskrifva. Vi voro just inbegripne i dylika åskådningar, då genom Baron C:s, Kapiten G:s et H:s, samt Lieutenant Dolls ankomst våra ämnen afbrötos; Baron C*, adresserade sig snart, efter de första legera påhälsningarne till Frökarna Q., äfvensom någongång till mig; underrättade sig om allas vår välmåga sedan sednast, enligt vanliga allmänna phraser; de öfrige Herrarne delade sig samvetsgrant mellan Frökarna N., C. et D., och nu fortgick konversationen lifligare än någonsin. Bland annat underrättade oss baronen om en superb Theater-trupp, hvilken redan länge väntad, nu ändteligen vore anländ, nämnde äfven sujetter dervid, hvaribland en isynnerhet vore ypperlig sångerska; utforskade vidare vår smak, i anseende till dylika nöjen o. s. v. Som arbetet, vid hvilket jag var sysselsatt för ett ögnablick, fordrade Friherrinnans omdömme, var jag nödsakad på en moment aflägsna mig, för att i förmaket

uppsöka henne, och kan nu ej afhålla mig, för sällsamhetens skull, för dig upprepa ett litet resonement, hvartill jag helt opåräknadt blef vittne; Fru A., Fru B., Fru C. och Fru D. sitta vid ett bord, litet afskiljde ifrån de öfriga och spela boston; oförmodadt stiger Fru E. upp ifrån sin stol, närmar sig spelbordet, omnämner i vänlighet för Fru D. en okänd hederlig familj, hvilken, beröfvad alla tillgångar, som bäst befann sig i de mest tryckande omständigheter; ville du ej söta Fru D., göra en menskelig gerning, och taga en eller par lotter uppå en liten silfverpjes, hvilken nu af den olyckliga familjen bortlottas, nog vet jag du gör mig häri till nöjes bästa Fru D.? Fru D. vänder sig förargad, i det hon med häftighet kastar ett kort till sina medspelare, till Fru E., sägande: "nej jag tackar, det gör jag visst icke, jag skickade dem härom dagen ett halft lass ved, älfvensom en half kalf och fem marker smör, jag tycker minsann det kan förslå, göra nu en hvar detsamma." — "Nå men," återtog Fru E., öfvertalande, "det är ju för dig som rik, något så obetydligt, en enda Riksdaler, den spelar du dig till i hast, och gör den dig i det hela ej till eller ifrån, men ökar summan för de verkligen behöfvande." — "Å nej, nej," skrek nu Fru D. vred, "jag ger icke dit mer en enda styfver, hvad jag dessutom i afton vinner, förlorar jag i morgon, jag ber dig kära fru E. plåga mig nu ej vidare härmed". Inseende det fåfänga i sitt bemödande att på denna hand vinna någonting, vänder sig fru E. till fru A. sittande på andra sidan om henne, "nå, du goda Fru A. nekar visst icke till min begäran, derom är jag öfverty-

gad?" — "Jo, det gör jag visst," afbröt henne med thordönsstämma snäsigt Fru A., "jag tar visst ingen enda lott, om icke för annat, så för det du icke härom sistes tog lott uppå min syperba bordduk" "min Gud," inföll fru E., "det gjorde jag visst, mins du icke det?" — "Ja i alla fall gör jag det ej, jag har ej råd att skänka bort någonting, den ena dagen följer den andra med utgifter af oräkneliga slag, jag måste nu börja hushålla, eljest ligger jag sjelf uppå landsväg, och det verkligen af puraste godhertenhet och hjälpsamhet emot stadens alla fattiga; jag tar bestämdt ingen lott." Den godhertade Fru E. syntes nu temmeligen brydd öfver sin ringa framgång, men hvad stod att göra, hon fästade så mycket ifrigare fingren vid sitt lilla spetsarbete, och nedsväljde i tysthet sin harm; härunder blef äfven jag snart färdig att lemna rummet, med till afsky gränsande känsla för dessa varelses, hvilka så illa och otacksamt förvalta de medel Gud i öfverflöd dem förlänat. Mitt humeur var af denna lilla tilldragelse så alldeles försvunnit, med bästa vilja hade jag ej kunnat undertrycka den tår, hvilken mitt hjertas våldsamma rörelser i mitt öga framprässat; jag kände med smärta hvad nödlidande ville säga, och föreställde mig således allt för lilligt till hvilken grad motgången måtte pröfvat dessa arma, innan de ägt styrka att blottställa sig för sina medmänniskors hån och godtycke; jag vände som sagdt om för att åter närma mig den lilla krets jag nyss lemnat, då jag såg Baron C*, lutad emot dörren uppmärksam betrakta gruppen kring spelbordet, hvaraf ingen kunnat, eller hunnit bemärka honom; han hade hört alltsamman,

det fann jag af hans blickar, äfvensom af de halfhögt yttrade ord, "*sådan är menskligheten,*" han vid det jag passerade honom, uttalade: Gud nåde så visst som hon är usel, tänkte jag vid mig sjelf, i det jag suckande åter nedsatte mig, och tyst började syssla vid mitt arbete. — "Söta Constance, ville du väl roa oss med litet musik," bad en stund derpå Majorskan, hvilken i dag rätt aimable närmade sig Fröken Q. "Gör mig detta till viljes, jag vet du plär ej låta persuadera dig." — "oändeligt gerna, om det kan roa Herrskapet," yttrade Fröken, uppstegenast ifrån sin plats och gick, åtföljd af oss öfrige, till salonen, der ett skönt fortepiano stod; med lätt hand öfverflög hon, medelst några harmoniska accord, tangenterna och spelade derefter ett par ganska sköna större stycken; skada att ej Constance sjunger, anmärkte Majorskan, då vi i Baron C* äga en så förträfflig tenorsångare; August sjunger icke heller så dålig bas, sjunger icke någon annan af Herrskapet?" — "Jo Mamsell Sommer sjunger visst, det har jag sjelf hört den förmiddag jag besökte Mamsell," inföll Fröken Doll, "sjung dock bästa Sommer. Nu uppsteg äfven Fröken Q. ifrån pianot, gjorde för mig en liten graciös bugning, ledde mig till sin nyss lemnade stol, förenande sina böner med de öfriges, det jag måtte låta dem få höra något sångstycke; för att ej kunna beskyllas hafva låtit persuadera mig, nedsatte jag mig således, slog an de högst enkla accorderna till mitt lilla favoritstycke: "*hulda måne,*" samt accompanerade dertill med min röst; men, hvilken herrlig tenor följde nu med, under den alltför obetydliga sången, ack! en så skön en så gudomlig röst, jag vågade

knappt unna mina toner ett döende ljud för att ej nndgå den alldeles makalösa stämman. Nu ombytte jag ovilkorligt stycke, under det jag tänkte: "hvad är lifvet utan sång," och åter sjöngs det lilla stycket ntur: "qvinnorna:" "klingen klingen milda toner," det var eljest det käraste stycke Friherrinnan kunde höra; hennes Gustafs afgjorda älsklingsång, och nu var det sannerligen något att höra; jag måtte inom mig medgifva Majorskan hade rätt, hennes bror, Herr August, sjöng onekligen en ovanligt ren och full bas, den ena sången gaf nu anledning till den andra, hvar och en af sällskapet föreslog något stycke, hvaraf kom att: *Axels monolog*, *Söderländskan i Norden*, *Näktergalen*, *Rosen*, *Fiskarn*, *Källan*, i hast ljudade i den för sång förträffligt lämpeliga salonen, äfvensom att jag — i full harmoni med mitt inre — nästan sagt, aldrig sjungit med mera nöje än just nu. Då jag sluteligen blef i tillfälle att lemna instrumentet, regnade complimenter och tacksägelser, så väl af de i salonen befintelige åhörarene, som af förmakets innevånare; sjelfva Geheimerådinnan yttrade sig oändeligen charmerad af det nöje jag åstadkommit; jag för min del tackade i mitt hjerta dessa människor, som under sången varit så beskedliga och tegat; jag vet intet fasligare och på en gång förargeligare, än att, enligt hvad merendels bruket är, sedan man väl trugats och complimenterats, sätta sig till ett instrument, i ögnablicket derpå genom allmän conversation, buller och hviskningar öfverröstas; ett sådant förhållande bevisar ettdera missaktning, ogrannlagenhet eller elakhet, eller i motsatt fall dumhet, brist på kännedom af det sköna, eller oför-

måga att det bedöma, och är i hvarje hänseende odrägligt.

Men nu inträffade, i stället för théet, limonaden, hvaraf en hvar af oss, under den sommarvarma aftonen med begärlighet lät sig smaka, och kort derefter, äfven timmen till allmänt uppbrott.

I dag morgons infann sig Rosa tidigt hos mig för att sluteligen säga farväl; Hon är nu redan jemte sina föräldrar och syskon afrest till det herrliga landet! o! den lyckliga Rosa, som får inandas dess balsamiska luft, lefva bland dess träd och blommor, af hjertans grund drilla och sjunga i kapp med foglarna; lyckliga Rosa! Då hon efter en flygtig stunds härvaro åter måste gå, undföll hennes läppar den önskan jag vet hennes hjerta så lifligt hyllar, nemligen: att på någon tid kunna erbjuda mig vistelsen på Liljedahl. Så mycket nöje en sådan verkeligen förorsakade mig, skulle jag likväl omöjligt hafva hjerta önska dess realiserande, huru skulle jag ens tänka att lemna min dyra välgörarinna. Jag tackade således Rosa för sitt vänliga anbud, hvars hjertliga mening jag med tacksambet erkände, men af hvilket jag omöjligt trodde mig kunna profitera, dels emedan jag ej för hennes egen skull kunde lemna Friherrinnan, dels emedan saknaden elter henne ovilkorligen skulle förminska, ja förderiva den trefnad landet och den muntra omgifningen der i annat fall kunde skänka mig. "Så! så!" suckade Rosa, "så är då mitt innerliga hopp i detta afseende bedraget, det var hårdt det söta Mathilda!" — "Nej, detta hopp blir visst icke bedraget, lilla Fröken," inföll nu helt oförmodadt Friherrinnan, hvilken under vår diskurs

oförmärkt inkommit, "här min hand derpå, att Mathilda mycket säkert på några dagar, till och med veckor, under sommarn skall med sin närvaro på Liljedahl komma att glädja lilla Fröken." — "Ack! ack!" gladd sig Rosa, "hvad Friherrinnan är obeskrifligt; god, hör du nu det Mathilda, nu får jag ju likväl med all säkerhet vänta dig," och dermed neg hon oupphörliga gånger för Friherrinnan, hvilken till afsked rätt vänligt kyste den täcka rosenmunnen. Rosa är nu borta, jag äger et bestämdt hopp att snart få återse henne, och likväl kan jag icke så af hjertat som man skulle tycka, glädjas deråt; hvaraf kommer väl det? Jo, emedan mitt hjerta redan med den osvikligaste hängifvenhet mest och heligast tillhör henne! min andra mor! min vän, min beskyddarinna! Vi hafva i dag tillsammans sysslat med de redan omnämnde linneplaggen, hvilka nu sirliga och Friherrinnan i smak, ligga i ordning; ack! hvad ändå en moders kärlek är gränslös; lyckliga, lyckliga J atla! som få njuta dess sötma, dess salighet.

Den 20.

Trenne dagar åter försvunna, sedan min hand tecknade dig något ord; om hvilka jag likväl ej kan berätta dig något särdeles i fall ej meddelandet derom, hvarmed de upptagits, möjligen gör dig något nöje; nå väl, i förrgår på eftermiddagen (förmiddagen tillbragtes med arbete) infann sig Baron Paul C. hos Friherrinnan, på sin formeliga visite; den inskränkte sig likväl ej till dessa fem minuters,

hvilka här brukas då de skola vara riktigt moderna, men räckte tvärtom till sent inpå afton. Friherrinnan syntes af hans allt mer och mer vinnande lätta conversation ovanligt lifvad, och uppmuntrad, lemnade honom underrättelser ifrån sin son, om hvilken de hvardera med verkelig enthousiasm talade, gladdde honom med hopp att snart få se den efterlängtade o. s. v., det förtroliga *du*, den hjertliga benämningen *Tante*, de bådas glada sinnestämning, allt sammantagit verkade äfven välgörande på mig; jag tänkte med innerlighet härunder på Emilia och huru ljuft ett oförmodadt möte med henne vore; sedan Friherrinnan fått utgjuta sitt hjerta genom meddelanden till en person, hvilken med hennes älskling var så vänskapligt förbrödrad, tog hon, intagen af inre tillfredssällelse, Baronens och min hand, ledde oss utan att säga ett ord till mitt rum der hon nu utvisade oss plats vid flygeln; "Ack ja! min Tante! det är äfven min varma önskan," yttrade Baronen, "att få Accompanjerna Mamsell Sommer med min röst; huru klinga tonerna i dag, värdaste Demoisell Mathilda?" Jag slog ann instrumentet. "Herrligt." — "Månne de icke alltid utgöra en följd af den inre harmonien?" frågade jag, seende honom rakt i de klara vänliga ögonen, under det jag fingrade tangenterna, "eller huru tror Herr Baron? Deras omväxlande moll eller dur förefaller ju behagligt i hvilkendera genre, den svårmodiga eller lifliga, känslan dem uttalar." "Icke dock alltid," återtog Baronen, "de mildaste toner kunna, anslagna af ett stormande sinne, mången gång ljuda skärande och förfärlige och blifva omöjlige att, utan den djupaste lidelse, uthärdas,

älfvensom stormande och dystra toner på samma sinne verkat snart sagt raseri. Derpå har gifvits talande bevis, och kommer endast an på af hvilken beskaffenhet själslidandet är. Jag vill till exempel i korthet citera en händelse. Jag hade en vän, han var en redlig, känslfull yngling, hvilken nu mera, Gud ske lof i grafvens kyliga famn fått svalka sitt glödande hjerta; denne hade allt ifrån yngre år, i rena seder, helgat sitt lif, sin ungdom, hela sin varelse, till en oskuldsfull flicka, i hvilken han såg sin himmel, sitt allt; i fyra år var han den lyckligaste varelse under solen, hennes trogna kärlek förkortade för honom längtans och väntans tid, den hjälpte honom att öfvervinna de svårigheter, hvilka mötte såväl vid hans studier, som sedermera vid ansökningen af den tjenstebefattning han i och för vinnandet af hennes person gjorde. Ack! huru hänryckt funno honom ensam på sitt rum mången gång hans bullrande vänner, upprepar på sin herrliga viol stycken, dem han jemte henne tusende gånger under kärlekens stunder exequerat; isynnerhet förtjuste honom ett litet skönt känsligt stycke af Weber: "Huldas Zieblingsstück," som han kallade det, på hvilket han jemt sjöng eller spelte; det blef honom alltid nytt, alltid lika kärt. Morgonen af hans lyckligare dagar började sluteligen med inträdandet af det femte året gry, han skulle nu i sin älskades armar skörda lönen för möda och tråk; sedan han således i beqvämaste måtto, och så långt hans tillgånger det medgäfv, för det lilla blifvande hushållet anskaffat propra och smakfulla förnödenheter, anordnat allt öfverensstämmande med Huldans smak, afreste han, öfver all

beskrifning lycklig, utan att förut underrätta henne om sin ankomst, under hopp att hon igenom hans oförmodade inträffande så mycket gladare skulle öfverraskas; han anländer en mörk höstaf-ton till den lilla staden, der hans hjertas utkorade vistas, ilar till hennes föräldrars hus, insmyger med af kärlek klappande hjerta genom de välkända rummen, längtande att sluteligen kunna trycka den länge saknade i sina armar, öppnar sakta och oförmärkt dörren till hennes rum, och o Gud! ser henne, sin tillbedda, dyrkade Hulda! kärleksfullt omsluter af en främmande ynglings armar, hvilken under ömma kyssar trycker hans egen älskade intill sitt bröst. Orörlig betraktar han ett ögnablick denna faseliga scen, raseriets härjande lågor flamma i hans bröst, blodet sjuder kokande genom hvarenda åder, det mörknar för hans syn, och knapt behåller han så mycken sans, att han osedd åter förmår lemna detta fasans, detta otrohetens hemvist. Han ilar, utkommen, utan rast, utan ro, gatan framåt och uppnår först efter flere timmars vandring sitt rum. lugen välgörande blund ger honom under hela den långa natten ett ögnablicks lindring, den rysliga bilden af honom, som rölvat hans hjertas helgedom, hans Hulda, står med outplånliga drag lifligt tecknad i hans själ; morgonen finner honom redan tidigt ute; hämnd, gräselig hämnd är hans enda tanke; utan medvetande styr han sina steg åter till samma trakt, dit han för några timmar sedan under kärlekens rus så lycklig ilat; olyckan fogar att i samma ögonblick han närmar sig huset, den alldrig förglömda hatade ynglingen älven derifrån utträder, samt lugn och ej anande någon fara,

vandrar gatan framåt. Med förnyad kraft agga nu svartsjukans, hämnens pilar i den olyckliges hjerta, han skyndar att i hamn och häl följa den främmandes steg, hinner honom på en aflägsen gata; anhåller det han skyndsamt ville infinna sig på en känd plats, ett stycke utom staden, hvarest en person i angelägna affärer ifrigt väntade honom; erhållande ett tillfredsställande löfte, hastar han sjelf att uppnå det bestämda stället, dit den främmande innan kort äfven infinner sig. Stum och skälvande af vrede framtager nu den uppfordrande ett par pistoler, räckande den ena af dem till sin fiende. "Nu, försvara er bof, skurk", är allt hvad hans darrande läppar under raseri förmå yttra; tvekande emottager främlingen vapnet, öppnar redan munnen till en fråga, då ett upprepadt: "intet ord, försvara er ärelöse skurk" ljuder i hans öra. Hans motståndares brådstörtande häftighet lemnar den okände knappt tid att bemäktiga sig vapnet, "skjut," skallade den olyckliges röst; "Nej, icke förr än jag får veta anledningen till denna begäran." — "Skjut, usling" befällte ännu en gång den uppbragtes vredgade stämman. "Nej, icke utan en förklaring." — "Nå så dö då, niding!" skrek med yttersta ansträngning den vilde; riktade med olyckligtvis alltför säker hand det dödande vapnet, och badande i sitt blod låg snart den okände ynglingen. — I och med skottets aflossande var äfven raseriets eld afsvalnad; min arme vän närmade sig nu den starkt blödande, hvilken med roslande röst kallade honom. "Ni är vilseförd olycklige" framstammade denne, "jag dör oskyldig, till hvad er uppbrussande ilvermöjligen kunnat anklaga mig. O, mine nyss åter-

fundna föräldrar! min dyra älskade syster, skulle vi så snart, så för evigt skiljas, hade jag helst en gång, änn en enda gång fått återse eder!" Ett ljus, ett förfärligt ljus uppgår för den eländiges själ, det var Huldass, hans älskades broder han mördat; Gud! en kallsvett lopp öfver hans kropp, hvartill hade han gjort sig skyldig? mördare af en ädel ynglings lif, mördare till föräldrars hopp och glädje, mördare af sin egen lycka; rysliga onthärdliga tanke! med darrande händer sökte han nu hämma det utur hjertat ymnigt forsande blodet, och till lif återkalla den döende, men fäfänge voro alla bemödanden. "Min Huldass bror vakna, o! vakna, säg att du ej förbannar den olycklige, den af kärlek vilseförde, hvilken här inför dina fötter vågar anropa om bönhörelse! säg, att du med din sista suck äger styrka att lemna honom din förlåtelse, lugna hans arma samvete, hvilket nu gnages af helfvetiska qual, med den försäkran, att du i ett ljusare hem, försonande vill räcka honom en broderlig hand!" Han hade under dylika utgjutelser utmattad sjunkit på knä inför den afbleknade, hvilken med lugn, leende mine, allt mer och mer afmattad, betraktade den arme; nu tycktes han samla sina sista krafter: "Icke min ovän, nej, min okände vän!" framhviskade han, "min dyra Huldass älskade! hvilken öförminskat ägt och äger hennes kärlek, redan här nere räckes dig den broderlige handen, försoning uttalar den ej, ty sådan höfves ej mellan bröder, men en ännu bortom lifvet trofast, ehuru sent funnen vän, så lofvar detta matta handslag." Han grep nu svagt efter den honom till möte uträckta handen, hvilken han sakta förde till

sitt hjerta. "Fly, fly nu genast" yrkade ännu hans otydliga röst, "uppfyll den döendes sista önskan, lät aldrig Hulda veta banemannen till min död, förskona det älskande hjertat en dylik smärta, lofva mig". . . . Meningen dog på hans läppar, krampaktigt ryckte ännu musklerne, lifvet hade flyktat. Fly med brottet i sina spår, fly med ett hämnande samvete, fly ifrån sin kärlek, så bjöd det obevekliga ödet; och ofrivilligt, utan känsla eller medvetande af hvad han gjorde, hastade han nu att ifrån sitt rum samla de få effekter han medhaft, samt afreste, utan att någon mänsklig varelse i honom kunnat misstänka banemannen till denna grufveliga gärning. Återkommen till * . . , sågs han med förundran af sina vänner, märkligt förändrad; ingen kunde ana orsaken till hans djupa svårmod, han förtrodde sig icke till någon, men aftynade synbart dag ifrån dag; att någon inre lidelse orsakade hans djupa sorg och almattande blef tydligt för en hvar af dem, hvilka omgäfvade honom, och beslöts derföre, med undvikande af frågor, att genom yttre medel försöka väcka honom utur sin dvala; till en början användes musik, för hvilken han förut varit passionerad; så länge främmande obekanta stycken förekommo, lyssnade han stilla, men öfvergick man till dem han isynnerhet under sednare glada tider sjelf hade exequerat, då uppför han, liksom väckt till en förskräcklig hågkomst och stod för den dagen ej mer att lugnas. Öfvertalad till ett försök, fattade jag, under en påhelsning hos honom, den nu som oftast hvilande Violon, preluderande derpå de första tonerna till "Huldans Lieblingstück;" ursinnig sprang han upp, rusade öfver mig, ryckte af mig

stråken, den han i ett tag sönderbröt; "tyst, — tyst," framprässade han sluteligen convulsiviskt genom de bleka läpparne, "den, vågar jag ej mera höra." — Fullkomligt utmattad nödgades han efter detta bemödande, af mig föras till sin säng, der han under qual och oro genomvakade hela natten. Sålunda hade ungefär en månad förflutit och nu spordes öfverallt kraftiga spaningar efter våldsvärkaren till det föröfvade mordet; jag erlor händelsen med isande lemmar och vågade knappt för mig sjelf redogöra för de misstankar jag i anseende till min olycklige vän, började hysa. En afton då jag åter gjorde honom ett besök fann jag honom ovanligt svag; han förmådde ej uppresa sig från sängen; vid min ankomst räckte han mig den matta handen, och vinkade mig att nedsätta mig invid sin sida; jag emottog handen, hjertligt glad öfver det lugn han för första gången, sedan långa tider syntes äga, och började lekande föreslå honom tillkallandet af den Läkare han härtills ej ens tillåtit oss omnämna; äfven nu log han endast åt mitt "dåraktiga project" som han kallade det; "jag hoppas redan på en säkrare läkare," fortfor han, men ville derförut gerna åt din tystlåtenhet lemna ett förtroende, af hvilket med all säkerhet endast du blifver delaktig. Sätt dig närmare mig, fortfor han, men först, regla dörren, på det vi ej må blifva öfverraskade eller störde. Med anande hjerta och svigtande knän, uppfyllde jag hans önskan, samt nedsatte mig derefter, innerligt omfattande hans båda händer, vid hans säng. — "Fruktar du en mördare," var hans första dystra fråga, på hvilken en liten paus följde, hvarunder han

tycktes alfvakta mitt svar. Jag repade mod — "nej och ja, — jag fruktar och afskyr honom, då han i skepnad af en bandit, för en neslig vinning af sin nästas egendom, lägger hand på dess lif, eller gjort mördandet till sitt yrke; jag beklagar och lider med honom, om han, vilseförd af skenet och passionen, blifvit hvad hans hjerta under kallare ögonblick med fasa afskyr." — "Du beklagar, du lider med mig," utropade han, "o! C*. Nu läs i den olycklige mördarens hjerta!" och härefter berättade han mig ord för ord, hela den fasliga tilldragelsen. Morgonen fann honom betydligt lugnad, jag hade genomvakat med honom hela natten. Middagstiden yttrade han en önskan att få emottaga en Prest, jag eltersände genast en af mina vänner, Pastor S. En himmelsk salighet lyste i hans anlete då denne kom. Sedan han under samtal med S. tillbringat ungefär en timme, åtnjöt han genom dennes händer den Heliga Nattvarden. Med förklarad blick betraktade han mig då S. åter lemnat oss. — "Gif mig Violen redlige C*", bad han efter en stunds helig tystnad. Jag hemtade honom den; med darrande händer började han nu på strängarne knäppa tonerne till "Huldaz Zieblingsstück." "Det går ej, jag förmår icke mera framlocka dem *så rena* hon älskade att dem höra! vill du?" Jag grep Violen och knäppte nu sagta med fingren hela det lilla stycket igenom, "ännu engång" hviskade han knappt hörbart, jag upprepade långsamt och sagta samma toner; "min Hulda!" uttalade nu den långsamt bristande tunga sucken; dödsblekhet hade spridit sig öfver det förklarade anletet, hjertat hade upphört att slå.

"Arma olyckliga varelse" suckade jag, sedan C* tystnat och förmådde ej dölja mina ymnigt nedrullande tårar. "Ja väl, olycklig," återtog han, men olyckligare hade han dock kunnat blifva, ty genom utredandet af hans resa, omständigheter etc. voro misstankar för tydligt fästade på honom, och han hade säkert icke länge kunnat undgå sitt öde." "Och Hulda?" frågade jag vidare. "Hon begråter honom ännu såsom död af en häftig sjukdom, lycklig i medvetande af hans evigt fortfarande kärlek, hvaruppå hon genom erhållandet af all hans dyrbarare och minnesrika qvarlåtenskap, den jag såsom hans uttryckeliga sista vilja tillsände henne, ägde ett talande bevis." — "Men huru i Guds namn var han efter en fyraårig bekantskap med henne, ovetande om denne hennes bror?"

"Se, just deri ligger det grymma ödet," återtog Baron; "N. som sjelf varit sjöman till kropp och själ, hade redan under dess minderårighet, på de resor han årligen till främmande verldsdelar gjorde, medtagit sin ende son. Desse äfventyr, alltid lyckade, hade till den grad roat och retat gossens begär för sjölifvet, så han ej mer stod att derifrån återhållas; vid den sista resa hans far gjorde, åtföljde honom som vanligt sonen; afresan försiggick lyckligt, men vid återkomsten uppstod en förfärlig storm, hvilken satte allt hvad lif och anda fartyget hade, i verksamhet; segel och tåg söndersplittrades, och med yttersta ansträngning förmådde styrmannen ännu hålla rodret i besittning; nu brakade det i hast till med förfärligt dån, och ögnablicket derpå nedstörtade, hvinande, stormasten öfver däck. De flesta af manskapet

undgingo väl skadan vid dess fall, men Kaptenen deremot, träflades deraf så häftigt, att han genast sanslös neddignade. Vid undersökningen af skadan befanns hans ena axel krossad, hvilket naturligtvis förorsakade honom olidelig smärta. Stormen fortfor ännu skarp hela dagen, tills emot aftonen vinden saktades och det uttröttade folket ändteligen blefvo i tillfälle att njuta någon hvila. Man befann sig till all lycka icke långt ifrån hamnen vid Calais, dit slupen med några af manskapet sändes och derifrån man slutligen erhöll hjelp ock således småningom blef i tillfälle att för återresan försätta det skadade fartyget i skick. Den kada Kaptenen lidit kunde väl genom läkarevård och medicin lindras, likväl blef han härefter, utur stånd att vidare företaga några utresor. Sonen var nu sexton år gammal, och mer än någonsin betagen af lust att pröfva det älskade elementet. Längge umgicks han med den ifriga önskan att åter få klyfva vågorna, likväl vågade han af fruktan för afslag, icke för föräldrarne yppa detta sitt hjertas begär. Hans dagliga promenader voro till en hans fars vän, hvilken som bäst rustade sig i ordning till en längre resa, och mer och mer nedslagen återvände han alltid till hemmet, ju närmare tiden led till det stolta skeppets afseglande. Man tänke sig hans glada öfverraskning, då fadren en dag föreställer honom den fråga, huruvida en resa med Kapten W. vore honom behaglig. Glädjedrucken kastar han sig i fadrens armar, ock bekänner nu, huru en sådan utgjort hans högsta önskan, hans lifligaste begär, huru dessa mer och mer tilltagit, ju mera han insett omöjligheten af dess verkstäl-

lande, o. s. v. Snart afgöres allt med W., gossen rustas i ordning och är lerdig att lemna hemmet sedan han med ömhet slutet till det faderliga bröstet äfven emottagit den älskande modrens smek och välsignelser. Synbarast och mest påkostande var honom likväl skilsmessan ifrån den ljufva trettonåriga leksystren, hans lilla Hulda, hviken han ordentligt afgudade. Men med ett raskt beslut sliter sig den unge sjömannen ur den lockande kretsen och uppsöker Kaptenen, hvilken med lägnad emottager honom under sin vård. Ödet hvilade dock tungt öfver desse, till sin affärd så lifvade menniskor, och voro de motgångar hvartill unge N. året förut varit vittne att betraktas endast såsom lekverk i jemförelse med de dem nu mötte. Skeppet var destineradt till Ostindien. Ungefär en dagsresa ifrån Goda Hoppsudden uppkommer en fruktansvärd storm, hvilken, oaktadt alla bemödanden att hålla fartyget i behörig riktning, drifver det ifrån den bestämda kosan. Natt omhöljer hela firmamentet, svarta och skyhöga häfva sig vågorna och pröfva med dån det utmattade skeppets sidor. Då ändteligen dagens första ljusning framskymtar, upptäckes med förskräckelse att man redan lemnat Goda Hoppsudden flera mil bakom sig; fåfänga försök göras att hindra fartygets framfart; det lyder icke mera rodret, utan kastas liksom med jettekraft blott framåt, med vågen, en lekboll för vindarnes raseri; ännu mäftar det hela dagen hålla sig öfver böljorna men, med den inbrytande natten försvinna äfven dess sista krafter; vattnet inströmmar nu ifrån alla sidor; förgäflves äro längesedan nöds-kott lossade, förgäflves allt ar-

betande emot ett obevekligt öde. I fartyget höres ett gnisslande brakande, fogningarne lossa, vågorna öfverskölja obehindradt de svigtande spillrorne, och i den djupa, bottenlösa afgrunden ned-sjunka ohjelplice de olycklige offren. En enda varelse, genom en högre vård undkommen denna gräseliga död, sågs morgonen derpå nära Afrikas kuster, simmande qvarhålla sig på en af skeppets plankor. Några halfnakna menniskor, troligen nedlockade genom de ofta förnyade skotten, hade på stranden afbidat den inbrytande morgonen; desse sågos nu sysselsatte att i vattnet utskjuta ett slags tråglik farkost, hvare de kort derpå instego, närmade sig den af dem upptäckte olycklige, hvilken, utmattad och beröfvad alla krafter, numera med möda förmådde qvarhålla sig vid sitt osäkra stöd. Ännu, ännu blott några få kraftfulla årtag, och han var räddad. «Ni gissar väl denne vara den arme unge N.? så förhöll det sig också verkligen. Han var nu på ett underbart sätt räddad ifrån sjönöd, men i hvilka händer hade han väl fallit? Och var han väl här säkrare för sitt lif? Han hade med för mycken uppmärksamhet fäst sig vid berättelser om olika folkslag, deras utseende, bruk och seder, att icke genast inse, det han nu befann sig i Kafrares våld, det sade honom äfven gissvis det möjliga afståndet ifrån Goda Hoppsudden, hvilken för tvenne dagar sedan passerats. Att således med undergifvenhet öfverlemna sig åt sitt öde, var för honom en smärtefull nödvändighet, och sedan han på stranden, vid en god eld småningom fått återhemta krafter, uppmanades han af sin omgifning att genom obanade stigar, höjder, dälдер, bergs-

klackar, åtfölja dem. Efter flere timmars mödosam vandring upphanns sluteligen en slätt, der en otalig mängd små torf- och halmlus, koja vid koja voro uppförde; ju närmare han nalkades slätten, desto talrikare samlades kring honom gapande åskådare, hvilka, till ådagaläggande af sin förundran, upphäufde gälla och vidriga läten; till en af de omnämnde kojorne fördes nu den unge fången, der aftogs honom hans egna klädsplagg, samt påkläddes honom en lång hamptygs-skjorta; mjölk, torkadt risbröd, samt bränvin, framsattes honom till undfågande, af hvilka begge föregående artiklar hungern med begärlighet lätt honom tillgripa.

I korthet sagdt, här tillbragte han under saknad och lägtan efter ett älskadt hemland fem långa år, hvarunder jagt och boskapsskötsel blef hans egenteliga sysselsättning. Han hade nyss fyllt sitt tjugondeförsta år, då han en dag, efter det en vigtig rådplägning mellan vildarne ägt rum, anbefalltes åtfölja den lilla karavan, hvilken sågs färdig till uppbrott. Villig och med klappande hjerta åtlodde han denna uppmaning; en inre aning sade honom det han aldrig mera skulle återse dessa nejder, vittnen till mångårig smärta. Flere dygn upptogs nu med genomtågande af skog och mark, floder och sjöar öfverforos; nu återstod endast öfverfarten af hafvet, och man befann sig i Mozambik, en liten stad hörande till Portugisiska besittningar, der bland annan, äfven slafhandel idkades.

Det äfven han var bestämd att som slaf föruttras, blef honom snart alltför tydligt; äfven gjorde de penninglystne vildarne, i anseende till hans kraftfulla ungdom, på honom en betydlig vinst;

han såg sig således inom kort en annan herre underlydig, men, huru lyckligt förändradt blef nu hans läge; icke så mycket vinst, som icke mera nyfikenhet och medlidande med det arma offret hade gjort, det en rik Portugisare tillhandlat sig honom; vid dennes eget bord åtnjöt han nu de förfriskningar han så länge saknat, och bemöttes han i öfrigt af den ädelmodige Portugisarn, icke som en usel slaf, men som en öm, återfunnen son. N. hade äfven varit lycklig nog att kunna, genom Kaptenen på fartyget, med hvilket Portugisarn snart åter till sitt hemland ärnade återvända, uppå tyska språket meddela sig och sina pröfvade motgångar, sin fem års långa fångenskap, sin längtan efter föräldrar och anhöriga, o. s. v., hvilket ännu mera bidrog att beveka den godhertade mannen till välvilja och medlidande; och, rörd till sitt hjertas innersta, skänkte Portugisarn honom nu, icke allenast sin fullkomliga frihet, men äfven hoppet, att med möjligaste första få återvända till de sina. N. trodde till en början likaså litet på sanningen af sin oförtänkta lycka, då han några veckor derefter, i sällskap med egne landsmän, gungade på hemhafvets böljor, som sällheten vid återseendet af föräldrar och syskon, i ord låter sig beskrivas. Men ack! huru kort varade denna fröjd; fem veckor voro knapt tillräkklige att låta honom sansad erfara höjden af den sällhet, hvaruppå han ej mer vågat hoppas; glädjedrucknen förmådde han endast slita sig utur den enas famnande omarmningar, för att störta i den andras, hvarunder frågor och meddelanden, ömsesides alldrig ville taga ända. Under en dylik glädjeyttring mellan de älskande

syskonen, fann dem min olycklige vän, samma afton han anlände till *. . De olyckliga, ja mer än olyckliga följderna af hans vilda otyglade passion, känner ni redan." — "Ja" inföll Friherrinnan, "herrans vägar, eller som vi, jordlifvets varelser pläga kalla dem: "vårt öde" "är dock' outgrundeligt; denne N. skulle ensam bland den mängd af menniskor, hvilka befunno sig på fartyget, undgå den förskräckliga död, att af böljorna lefvande begravas, skulle efter en femårig fångenskap hos ett vildt och ohyfsadt folkslag, frisk och sund öfver land och haf återvända till sin hemort, der finna alla sina älskade vid lif och helsa, för att efter åtnjutandet af denna så ofta efterlängtade sällhet kort derpå falla ett oskyldigt offer för, snart sagdt, neslig mördarehand. Men, vi böra ej ens bjuda till att utforska det dunkla syftet af en så faslig, så ovanlig tilldragelse; måtte endast han, som bestämmer all verdens gång, äfven ingjuta tröst och hugsvalelse i de efterlemnades sörjande hjertan, det är allt, hvad vi böre, hvad vi härvid kunne önska."

Med musiken ville det i afton alldeles icke fort; fåfängt anslog jag instrumentet, jag förmådde ej locka derur någon enda glad ton; mitt hjerta var helt och hållet hos den arma Hulda och dess högst beklagansvärda föräldrar.

I går, huru var det i går? Jo, tidigt. mycket tidigt på morgonen, klockan var nyss fem, uppväcktes jag af Annette, hvilken redan aftonen förut derom var anmodad. Friherrinnan hade nemligen föreslagit en promenad till det vackra Vestanby, hvilket ligger helt nära staden, och hvilket, för att riktigt i möjligaste grad kunna inverka

på själ och hjerta, nödvändigt bör beses tidigt en skön sommar-morgon. Åtföljde af Annette, hvilken bar den lilla frukosten, befunno vi oss snart å väg. Ack! ett så gudomligt ställe Emilia! Ungefär en verst ifrån staden, aftager från den stora landsvägen en smal väg, hvilken genom sköna lum-miga lindar leder fram långs med en silfverklar å; ännu en half verst, och nu framskymtar mellan åldriga lönnar och ekar, hvilka stolta tyckas bära sitt förnyade unga friska lif, ett aldrakäraste täckt hvitt landthus. Dess smakfulla byggnads-sätt, dess höga rundhvälfda Göthiska fönster, med till hälften nedfällda grönmålade jalousier, dess eleganta rundeltrappa med sirligt jerngaller, hvilket utifrån leder upp till öfre våningen, samt der formerar en pryddig balkon; de putsade terrasserne, blomsterparterrerne och anläggningarne, och sist den gudomliga viken, hvilken med sitt lilla gröna flytande badhus, till hvilket doftande syren- och rosenhäckar leda, spegelklar flyter alldeles under huset. Allt sammantagit är öfver all beskrifning täckt. Detta är en stadens tillhörighet, nyligen anbragt för det Kejsrerliga huset, och således tillgängligt att af en hvar beses. Som Friherrinnan äfven ville visa mig inredningen af huset, sändes Annette till den alldeles närboende skogsvaktaren, hvilken nu införde oss i de glada rummen. De nedra fem voro onekligt vackra; väggarne beklädde med olika sköna fransyska tapetter, samt bestående af ett så kalladt förrum, ett badrum (i händelse af mindre gynnande väderlek,) med innehållande försilfradt badkar, ett litet toilette-rum, samt en liten salong. Alla dessa

voro smakfullt och dyrbart meublerade, enligt hvad hvart och ett rum fordrade, men hvad den öfre våningen erbjöd, det kan jag omöjligt beskrifva. Utsigten derifrån var så hänförande, och ögat ovillkorligt uppfordradt att endast skåda ut i den, så väl närmare som fjernare rymden, öfver ängar, lunder, berg och haf; på hvilket sistnämnde otaliga aflägsna farkoster med sina i morgonsolen glimmande mjella segel, gungade fram och åter. Åt andra sidan framlopp ån, lik en blå krans, genomskärande de gröna skogbevuxne ägorne. Rummen uppe voro endast tre, och utgörande ett skrifrum, ifrån golf till tak draperadt med grönt silkessammet; en stor salong, med åtta höga fönster, beklädd med ljusgula fina fransyska tapetter, samt ett säng- eller fruntimmers arbetsrum med purpurröda sammetsväggar. Ett herrligare rum än det sistnämnde kan, i anseende till lux, ej ses. Meublerne här voro alla starkt förgyllde; hvitblommigt tjockt sidentyg beklädde den svällande soffan, och tolf ländstolar; gardiner af hvit silkesblommig blond, blandade med lätta mörkröda siden-draperier, nedföllo med sina prydliga mörkröda silkesfransar, smakfullt öfver fönstren. Sängen, å Imperial, hvilken äfven var förgylld, innehöll bolster och dynor af ljusrött Ostindiskt sidensars, ett hvitt sidentäcke, dylikt med öfvertågen å möblerne, samt stickadt i sköna Kejsarekronor, pryddes sängen. En prägtig alabaster-lampa, med rikt bronze-arbete, nedhängde på gyllene kedjor från gipstaket, ifrån hvars yttersta kanter half alns breda, förgyllda arabesker i purpurröda bladverk slingrade sig. Framför den bländande hvita por-

slins kakelugnen stod en stor förgyld eldskärm, på hvars herrliga skilva i tapisseri-söm hela den Kejserliga familjen, i förtrolig krets, lifligt sågs föreställd; detta var ett mästerstycke, icke betalt med guld, men som jag tycker, endast och allenast genom ett vänligt bifall af den höga Regentinnan; ofvanpå ramens kant, hvilade en örn, hvilken med utbredda vingar, skyddande omsväfvade den vördade familjen. Vidare, en stor förgyld spegel, hvilken räckte från golf till närmare tak; under fönstren sågos tvenne de täckaste sybord, med sina inventieusa lådor etc., samt på det förgylda spegelbordet ett par höga äkta kristallvaser, fyllda med välluktande, ehuru artificiella blomster. Den onekligen dyrbaraste af alla de prydnader här erbjöds ögat, var en utmärkt praktfull turkisk matta, hvilken betäckte hela golfvet; dess prunkande blommor voro så lefvande, att man hvarje ögonblick, glömmande det fåfänga i ett dylikt försök, frestades bryta sig en deraf. Möblerna i salonen och det tredje rummet voro äfven ganska dyrbara, och bestodo af masivt mahogny. Likväl föreföll mig bland de många eleganta prydnader desse rum erbjödo, kronan i salonen, äfvensom en ypperlig bordstudsare, föreställande: tidens vingade gudinna, sittande på en silfverhvit flygande häst, dock mest anmärkningsvärdt. Sedan all denna herrlighet, hvilken jag nu alltför omständligt upprepat, var besedd, åtföljde jag Friherrinnan genom de långa alléer af så väl äldre som nyare anläggningar här voro att tillgå. Under vår promenad sväfvade mit öga längtande upp till ett högt grådimmigt berg, hvilket på andra sidan ån

stolt uppreste sig; och huru skön måtte utsigten derifrån vara, så tänkte, så kunde jag ej afhålla mig att utropa, då vi långsamt vandrade förbi detsamma. O! den som ifrån dess högsta spets engång finge njuta af dess prakt. "Vill du Mathilda?" afbröt mig här den alltid andras nöje befrämjande Friherrinnan, "vill du besöka det nu, så förer dig skogvaktarens gosse lätt öfver den smala grunda ån; jag hvilat här en stund, och utväntar sedermera deruppe vid hans stuga din återkomst." Oaktadt alla hennes hjertliga förslag kunde jag ej förmås att nu lemna henne, som endast för min skull, det viste jag, incommoderat sig så tidigt. Jag var envis och bad henne ödmjukt, att blott fortsätta vägen. Sedan vi prommenerat ungefär en timme, uppsökte Friherrinnan en liten pavillon, der ett grönt vågformadt tak enkelt hvilande på åtta hvita pelare, och hvars nedåt sluttande väggar endast bestod af skir tagelduk; här framtoggs nu den lilla frukosten och njöts i dag, i den fria luften, vid det unga löfvets balsamiska ångor, med tusende gånger större smak än någonsin eljest. Klockan var redan tio då vagnen, hvilken var beställd att vid afvägen invänta Friherrinnan, åter stannade invid hennes trappa. O! huru lycklig, tacksam och tillfredsställd känner sig menniskan, isynnerhet då hon ute i den sköna upplifvande naturen, der allt, hvarje träd, hvarje planta, hvarje det minsta grässtrå, påminnande om ett skapande väsendes tillvaro, blifvit väckt till ny beundran af dess allmakt. Jag hade som knappast hunnit intaga min plats hos Friherrinnan och satt ännu alldeles betagen vid minnet af den njutningsrika morgonen, då Baron C* oför-

modadt inträdde; han gjorde, jemte en djup bugning, Friherrinnan sin ursäkt, för det han så tidigt på dagen vågat genera henne; härvid log hon godt, och bad honom gissa hvilka ställen hon redan tidigare på dagen hade besökt, samt omtalade nu för honom vår promenade. "På Vestanby," utropade Baron, då Friherrinnan nämnde stället, "ack min nådiga goda Tante, hvarlöre ej vid en dylik promenade, taga mig, min Tantes ödmjuke tjenare, till sitt underdåniga sauv de garde? Var promenaden bestämd redan i går aftons?" — "Icke så alldeles" svarade Friherrinnan leende, "dessutom hvilade mitt underdåniga "sauv de garde" säkert ännu godt, då vi redan höllo på att intaga vår frukost, anar mig." "Klockan fem är jag uppe alla morgnar," försvarade sig Baron "och har nästan hvarenda sådan, då ej väderleken annorlunda förordnat, gjort min promenade just till nämnde Vestanby; det är det skönaste ställe hjerta och öga vilja önska." — "Ja, så tycka äfven vi, Mathilda och jag," återtog Friherrinnan; "nä, jag lofvar då, min bästa Paul, att mycket säkert tillsäga dig, då vi nästa gång företaga promenaden till Vestanby, endast du då finner dig hugad inviga dig till din gamla tants skyddande Riddare." Med glädtigt skämt försäkrade sig Baron fullkomligt beredvillig härtill, lofvande uppbjuda all sin förmåga vid besvärjandet af så väl Oreader, Dryader, Najader, som förtrollande Féer, hvilka en tidig morgonstund oförmodadt kunde träffas kring nejden. Efter en knapp half timmes härvaro, hvarunder hans liflighet gilvit anledning till mycket skämt, lemnade oss Baron, vid bortgåendet presenterande under ödmjukt framställan-

de till Friherrinnan och mig, hvar sin billet till det samma dag blifvande spektaklet. Jag kan ej förneka till det obehag jag vid emottagandet af densamma rönte; du vet huru ett sådant fall alltid odrägligt pinat mig, huru det redan varit mig en ångestfull tanke, att hos en ung karl stå i någon slags obligation, särdeles sådan, der kontanter komma i fråga. Hu! jag darrade ofta i hvarenda led, då artighet och aflägsna slägförhållanden förmådde min far, vid Jul- och andra högtider hos sig samla gäster af alla åldrar; jag darrade säger jag, likt ett skälfvande löf, om jag på något af de många till mig adresserade jul- eller namnsdags-paketter upptäckte någon sirligt textad främmande handstil, och kunde, oaktadt den ofta förnyade stumma uppmaningen af min alltid grannliga mor omöjligt förmås till uppbrytande af ett enda sådant. Höfligheten astvang mig dock nu en tacksägelse till Baronen, hvilken genom min inre motvilja försvagad, inskränkte sig till en knappt märkbar bugning. Jag stod ännu kvar, med billetten i hand, en stund efter sedan Baronen lemnat rummet, begrundande, eller rättare ej förlikande mig med tanken, att nu af Baronen vara inviterad till det redan omnämnde spektaklet. "Nå Mathilda" yttrade Friherrinnan, då jag vid hennes utrop med trumpen min långsamt vände mig om, "hvad rufvar du öfver?" — "*Rufvar*, — verkligen är icke ordet funnit, min nådigaste Friherrinna, jag *rufvar* sannerligen öfver att för närvarande finnas ägarinna till detta lumpna kort, och skulle gerna, endast så ej vore, cederat, ja, ända till njutningen af denna gudomliga morgon."—"Jag

igenkänner fullkomligt mig sjelf i dig! utropade Friherrinnan, och kan må hända af partiskhet, ehuru jag ej gerna ville tillägga mig så mycken egenkärlek, hvarken ogilla eller fördömma, den sig ovilkorligt påträngande otrefliga känsla, du nu erfar. Likväl bästa Mathilda, gifvas förhållanden, der ett sträfft tillbakavisande af yttrad välvilja, ej får, eller bör äga rum; jag till exempel gör mycket afseende på inre personlighet och framställningssätt hos den, hvilken gjort mig någon offert, då ett hjertligt hopp om en vänligt antagen propos, eller ett spotskt, stolt, uppfyllande af någon behöflig återtjenst, ju alltid solklart måste framlysa, och således bestämma det lätta, eller svåra i antagandet af densamma. Sluteligen är C* rik och oberoende, den ömtåliga tanke, att han i och för befrämjandet af ett dylikt nöje, gjort någon uppoffring, hvaraf hans oeconomie kunde lida, kommer här ej i fråga; det utgör således bestämt sagt, för honom ett rent nöje att kunna bereda oss en treflig afton, särdeles som han inom sig är öfvertygad, det ej medellöshet i annat fall hindrat oss ifrån åtnjutandet deraf. Klockan sex infann sig Baronens för att ledsaga oss till spektaklet; enligt Friherrinnans önskan uppbjöd jag min möjligaste förmåga, att genom ett förekommande sätt reparera det för ett sensibelt sinne visserligen anstötliga i mitt uppförande några timmar förut; äfven kunde jag ej undgå anmärka Baronens stundom på mig fästade blickar; han hade utom all tvifvel observerat, det ingalunda behagliga intryck billettens emottagande på mig verkat, och ville nu troligtvis oförmärkt utforska, huruvida det på mitt sin-

ne ännu hade någon tråkig inflytelse. Jag hastar nu att omnämna min alltför trefliga afton; pjesen som gafs under namn af: "*Louise de Sancte Mare.*" eller "*Döden, lifvets sannaste vinning,*" var en för mig alldeles ny, och skildrade mästerligt, själsstyrkan och characteren hos tvenne unga personer, öfver hvilka det jernhårda ödet uti förföljelser tyckts velat lägga sin mest tryckande, oförsönliga hand. Jag tror verkligen, att vid den rörande, högst lefvande framställningen häraf, intet öga förblef torrt.

Efterpjecen: "Sen er i spegeln," var högst comisk, jag har sett den förut, men på långt när ej så väl utförd. Fru T. spelte öfverträffligt; mimiken, ja den minsta gest hos henne, ägde en underbart imponerande tjusningskraft, och ehuru tragedien (den jag i det hela icke älskar) speltes ypperligt, och innebar mycken moral, hänfördes jag likvist långt mer af det obeskrifligt naiva, lätta, retande i Fru T:s effectfulla återgivande af händelsen i efterpjesen. Att berätta dig huru loger, sittande parterr, stående parterr, oxögon etc., voro fulla med röda, gula, blå, hvita och svarta hattar, med obetäckta hufvuden ifrån hvilka half alns långa skugglockar nedhänge med blomstrande negligéer, under hvilka utblommade, bleka ansigten framtittade, med välfriserade moderna belle-vuer, lorgnette-kikare etc., vore öfverflödigt; du äger en så liflig inbilning, så du troligen med mig ser hela samlingen, hufvud vid hufvud, gapande, hviskande, bugande, bjudande etc. etc. Här och der upptäcker du väl också som jag, en och annan munvig egenkär sprätt, hvil-

ken helt och hållet ihågkommande endast sitt eget lilla; *jag*, i vårdslös ställning vräker sig mot en vägg. Med sjelfkär mine öfverskådar han den för honom alltför litet ansedda, eller uppmärksamhet förtjenande samlingen, hvarur högst en eller ann person borde förtjena den lycka, att med honom inandas samma luft. Secreter Flanquette, ett original af den personifierade egenkärleken, står ju just nu med hatten, ifattad af båda händerne; hans tätt intill hvarann sittande lifliga ögonpar tyda, jemte det spefulla draget öfver munnen, hvad nu inom honom föregår. Arma Fru T., och J alle hennes arme medsyskon, hvad eder ofta nog erkända talang som bäst söndermalas af hans hvassa tunga. Käre Flanquette! hvad till och med ditt vanlottade utseende skulle vinna, om du bemödade dig till mera skonsamhet emot din nästa. Jag föreställer mig, om du någonsin komme i erfarenhet af dessa mina oskyldiga sentenser, hvad du då i andra persons närvaro medlidsamt skulle le åt mig, men ensam lemnad bita tänderne ihop af förargelse. . . . Men, söta Emilia! du sqvallrar ju ej utur skolen? Flanquette må nu fritt flanquera ikring och bekika sina få utvalda, jag vänder mig tryggad genom din tystlåtenhet till min granne. . . . Baron C* tror du? nej, Major Fixenheim, som olyckligtvis funnit för godt göra ett intrång (likvisst tillbörligt, ty billetten, hvilken han för afton bär innefattad i knapphålet, berättigar fullkomligt dertill) i vår loge; han bombarderar mig, den ståtelige Majören, med digra confect- och appelsinpåsar, hvars påsmakande, till min stora scanda l

altför ofta hindra mig ifrån ett excellent besvarande af Majorens excellenta galanterier. — "Nå, hvad hade Baron C* att anföra" frågar du väl. Intet serdeles, han var tyst och fåordig, upmärksam på pjesen, på Friherrinnan, och äfven på mig; gaf någongång Majoren en snäsa, hvaraf denne likväl ej lät sig bekomma, samt skalade derimellan oupphörligt apelsiner, dem han nästan halva nedsväljde. Jag tyckte mig i hans mine kunna läsa ungefär samma enkla, ehuru något curiösa fråga förre scolairien gjorde sin lärare neml.: "har jag roligt Herr Magister?". . . Kanske hade jag, föreställande läraren, säkrare än denne, kunnat besvara C:s fråga. Men, "nu är att säga": huru allmänt uppbrott i hast ägde rum, ty i och med pjesens slut hade äfven publiken speglat sig nog, samt rustade sig nu hörbart till affärd; och sedan jag under stormen vid det allmänna uttågandet, icke utan fruktan sett Fröken Dolls oförmodadt mot mig lyftade pekfinger i luften, småhotande svänga sig i förunderliga directioner, samt jag ännu vidare i Flinkmans (betjentens) vård, omtänksamt öfverantvardat de tvenne öfrigblifne confectpåsar, hvarmed Majoren förtänksamt nog, behagat proviantera mig, togo äfven vi, logens innehafvare, vår retrait. Jag för min del var med min afton oändeligt belåten, samt insomnade efter den, rätt godt; för min fantasie sväfvade väl någongång Fru T., Herr T., äfvensom förtretligt nog Major Fixenheim, men i och med den sistnämnde framträdde då alltid, vänligt medlande, mina tvänne väldiga confectpåsar, hvarigenom jag, försonad, inskränkte mig att i inbilningen hurtigt vända den besked-

lige Majoren ryggen. I dag har jag oafbrutit endast sysselsatt mig med musik; vid sin afresa lemnade mig Rosa några sköna stycken af Spohr och Bellini, hvilka redan länge retat min nyfikenhet, men jag först i dag varit i tillfälle ostörd få genomgå; Friherrinnan har derunder, treflig och bestyrksam genom rummen vankat ut och in, stundom lågt smågnolat melodien till: "klingen, klingen ljuftva toner," hvilket alltid är ett bevis på att hon mår bättre eller är nöjd och upprymd; att hon i dag haft något i sinne, hvilket till det yttre verksamt sysselsatt hennes person, har ej undgått min uppmärksamhet, ehuru jag härtills ännu ej kunnat utgrunda hvare det väl må bestå. Men, nu god natt min Emilia!

Den 26.

Sommarns högtidsstund! den herrliga midsommarsdagen, har jag då här, skild ifrån dig, sett uppgå, sett njutas, sett försvinna; hon är då oåterkalleligt förlorad, för att aldrig mer återkomma, denna, för ett lefnadsgladt sinne så ifrigt efterlängade dag. O! min Emilia! äfven jag har med ett lugnt tillfredsställdt inre, njutit dess rika lust, dess fröjder; äfven jag har skådat denna sol, hvars kraft sprider glädje och välsignelse kring hela jorden, denna rena blå himmel, hvilken så underbart talar hopp och hugsvalelse till ett lidande hjerta! sjelfva midsommarsaftonen, var den njutningsrikaste jag ännu öfverlevvat; en namnlös frid hade sänkt sig i mitt bröst, då jag under den gudomliga aftonens tystnad, tillika med min moderliga vän, invid mitt låla kammar-fönster betraktade naturen

i dess skönaste helgdagsskrud! Den stora staden var folktom och tyst, lik ett till helig andaktöppnad Herrans tempel, stilla låg hafvet, dess spegelyta endast någongång krusad af en lätt framskjutande människofylld farkost; "hvilken salig afton!" afbröt sluteligen Friherrinnan, den timmas långa tystnaden, hvar under hennes ljusa blick oafvänd irrat kring den sköna naturtaflan, — och en varm tår nedrullade härvid långsamt utför dess kind, — "hvilken salig afton, hvartill manar hon väl ett hjerta som, lyckligt nog, äger förmåga att fatta dess djupa andemening?" — "Jag behöfver ej fråga dig Mathilda hvad du nu känner," fortfor Friherrinnan efter en liten paus; "ditt anlete förklarar mig hela din själ; och oaktadt alla dina motgånger och hårda pröfningar, anser jag likväl dig utsägligt lycklig, som så sannt, så rent, så fullt förstår din Gud! och vet underkasta dig hans visas råd." — "Ack! motgången under hvad grad, hvad namn, hvad skepnad som helst, kan aldrig, aldrig fullkomligt nedtrycka människan, då hon derunder äger kraft och styrka, att med stadig tro och hopp öfverlåta sig till en allt förmående försyn." Härefter meddelade Friherrinnan med innerlig godhet mig sina åsigter, begrepp och slutsatser om lif och tillvarelse, om det tydliga närvarande, och det dunkla kommande; utan att likväl otillåtligt öfverskrida den gräns af *vetande*, en outgrundelig försyn oss utstakat; ofta, ofta föranleddes min tanke härunder att hvila hos mina dyra älskade! ja, till och med hos dig. O! om J visste, om J visste, så utropar jag stundeligen i mitt hjerta, hur god hon är; hvilken älskvärd qvinna!

Midsommarsmorgonen kl. sex, uppväcktes jag af en lätt hand, hvilken smekande undanförde det på min panna något nedfallna håret. Det var Friherrinnan sjelf; hvilket skönt uppvaknande. "Vi hafva en herrlig dag" yttrade Friherrinnan; "vill du Mathilda, så skola vi på morgonen, nu straxt göra en promenade till Vestanby?" Som en blyt var jag ur sängen, snart klädd i en blå och hvit finrandig tysk bomullsklädning, en enkel hvit mousselinskrage, och dermed var toaletten gjord. Då jag med shavlen på armen ingick till Friherrinnan, gjorde hon stora ögon, mätte mig ifrån hufvud till fot, samt yttrade leönde: "nå nog hade du väl Mathilda lilla, högtiden till heder, litet omsorgsfullare kunnat kläda dig; men lika godt, du är bra, som du är, och bevisar derigenom att tanken på Guds herrliga natur, mer än den på granna kläder sysselsatt dig. Låt oss nu resa. Denne gång syntes hvarken till Anette eller frukost; hon hade i ögnablicket förut hjälpt mig med påklädande, så jag bestämt visste henne blifvit hemma. Vi foro alltså åstad genom de tysta tomma gatorna; huru herrlig! huru herrlig! var naturen, ju längre utom stadsmurarne vi kommo! luften så smekande mild, solen så lifvande varm, hvarje ansigte vi mötte log af tillfredsställelse och fröjd; de löfrika grönskande träden, den lilla blomman på marken, de qvittrande foglarne i luften, som sjöngo lotsånger till skaparn! jag kan ej beskrifva för dig, Emilia, huru ljult allt detta verkade på min själ; det var som hade jag nu för första gången skådat ut i Guds sköna verld; åtminstone hade aldrig som nu, jag skattat dess outtömliga rikedom. Vi stego nu ur vagnen

samt började stigen långs med ån. Under tystnad uppbunno vi det täcka huset, men som morgonso-
len på den plats hon stod, redan spridde alltför
brännande strålar, föreslog Friherrinnan att långs
med ån, till hviloställe uppsöka oss en sval plats;
denne erbjöd sig äfven snart nog, under skuggan
af några höga täta lönnar, der vi nu nedsatte oss. "Är
du stämd att höra något om Guds ord, Mathilda?"
frågade Friherrinnan, ljuft blickande i mina i dag
ovilkorligt tårfyllda ögon: "nu, om någonsin," blef
mitt låga men innerliga svar; och nu framtog hon
sin lätta börda: Hagbergs enkla, men till hjertat
gående predikningar, dem hon i och för dess rena
språk, företrädesvis älskade; under löfvens instäm-
mande hviskning uppläste hon nu det öfver hög-
tidsdagen afhandlande ämnet, hvilket så väl som
allt, författadt i samma höga anda, på en troende
själ verkar öfvertygelse och hopp; jag har ej till-
förene hört Friherrinnan föreläsa, eller rättare: hört
henne liksom talande förklara någon skrifts innehåll,
men ack Emilia! huru oändeligt olika äfven sådant
sker. Mitt öra fängslades under den andaktsfulla
stunden med alltid tilltagande tjusning, vid hvarje
ord dess läppar uttalade; mig var, som hade de ljud-
bara tankarne först genom henne erhållit form; som
hade ögnablicket ursprungligen låtit dem framvälla
utur hennes eget rika kärleksglödande inre. Perldag-
gen, hvilken under läsningen framträngt i hennes öga,
skimrade i solens, genom löfven, svagt inbrytande
strålar, med oförklarlig glans; frid och lugn thro-
nade i allvarliga drag på dess anlete. Hon utgjor-
de en herrlig tafla i den stora vida underbara hel-
gedomen: Guds sköna värld.

Med en enda öfverensstämmande salig känsla väckt af det nyss undfångna ordet, lemnade, efter läsningens slut, vi våra platser. Friherrinnan tycktes under vänliga ombytande ämnen, obestämdt rigta sina steg framåt den behagliga nejden, men se, plötsligt stod under skuggan af en majestätisk björk, ett med mjellhvit duk försedt bord, hvaruppå jungfru Annette i egen person bestyrsam sågs upprada vår lilla frukost. Också här visade sig den huldans omtanke, uti favorit-rätter, dem hon liksom händelsevis, dagen förut, genom mig aflockade yttranden utforskat. Efter deras intagande fortsattes vår promenad; och åter en öfverraskning; midt framför det höga gråberget, på andra sidan ån, omgifvet af unga tätt vuxne björkar, höjde sig ett hvitt tält, med sina prydliga gröna lister, samt röda svajande vimplar, vid hvars anblick jag ovillkorligen gjorde ett beundrande utrop; ju närmare vi kommo tältet, ju tydligare igenkände jag den deromkring ifrigt sysselsatta, hos Friherrinnan tjenande personalen, hvilka nu kommande och gående, burro, nedsatte, framtogo och iordningställde förnödenheter till det redan dit placerade middagsbordet, och nu kunde Friherrinnan ej längre dölja den surprise, hvilken genom några få middagsgästers ankomst, väntade mig. Jag medgifver att min första tanke i och med ordet: "gäster," var min randiga bomullsklädning, liksom jag ej heller kan förneka, att hade jag varit i tillfälle till, eller ej blygts att omorda någon förändring af garderobe, jag, fåfäng nog, skulle verkställt en dylik, men hvad var att göra. Jag hastade nu att under iordningställande af ett och annat smått vid bordet,

glömma min lilla förlägenhet, hvad den mindre väl valda toiletten angick, och lyckades äfven deri rätt snart. Du vet Emilia, huru fort timmarne, en skön sommardag, tillbragte under bar himmel bortila, således behöfver jag ej säga dig, huru de nu, ifrån åtta till ett, uti Friherrinnans sällskap försvunno. Men, nu skymtar det plötsligt rödt och blått mellan träden, lätta dammoln höja sig i middagssolen, ifrån de väl sandade gågarne; ett litet förebud, Majorskan Pygmei favoritmops, Don Pedro, (äktä Spanior till sinne) blir synlig, och nu framträda i åskådelig klarhet, Majoren sjelf (en liten knubbig medelålders karl), jemte sin nådiga fru, fröken svägerska samt svåger. Ännu en blick på min randiga, och nu bar det, på Friherrinnans vink, alléen framåt. Ack! du önskvärda medelmåttan tänkte jag, (men det hann jag göra endast en half minut, under det ömsesidigt hälsande och complimenterande ägde rum) du önskvärda medelmåttan, när skall din klanderfria anda af det tröga människosinnet engång rätt fattas, och skattas? Jag gjorde vid detta inpromptu en ingalunda tillfredsställande jämförelse mellan de främmande damernas ljusa sidenklädningar, och min egen, men, som sagt, jag hann ej med vidare, ty nu grep mig Fröken nådigt under armen, drog mig utan omsvep med sig genom gin- och omvägar, gångar upp, och gångar ned, i alltid lika oförminskad fart, så jag af hjertat prisade mig lycklig, då jag efter denna marsch forcée, vid det öfriga sällskapetets återanträffande, ett ögnablick fick dragga andan. ”Se så”, yttrade Fröken utpustande, ”nu har jag tagit lägenheterna här omkring i sigte, jag

har ofta hörf talas om detta Vestanby, men ännu aldrig varit på stället; det går verkligen ann, vore ej gångarne så välsignat fulla med sand, och de här tjocka alléerna så evighets långa; jag är så all, som hade jag nyss slutat ett uthållande pot-pouri med Wridman." — "Det är intet under att Fröken *tröttnat*" svarade jag, under högskratt, ty de *tjocka* alléerna, samt *Wridman*, retade mina skrattmuskler med oemotståndlig magt; "Fröken har ju också nu genom nejden anført en ordentlig galopade; till en dylik skulle icke heller jag, ofta finnas lugad; men vi kunna ju taga oss hvila härinvid, se här! till exempel, (jag visade henne en skuggrik plats) här intränger ej en enda solens stråle." Vid dessa ord intog älven jag en invid den henne utvisade. "Hvar? . . . här — ?" mumlade fröken, seende sig ikring, samt lyftande på sin ljusröda gros de neaples klädning; "jag är rädd gräset fläckar min klädning," tillade hon sluteligen, tvekande att nedsätta sig; "Nå, det kan ju lätt undvikas" afbröt jag, öfver platsen utbredande min näsduk, "se så," . . . "Ack tack min goda Mamsell," complimenterade fröken, under det hon nu varsamt nedsjönk, "jag var bra galen som ej tog min klädning å Organdi, det jag likvisst först ärnade, den är redan något uttvättad, och hade alltför väl dugat, då Mamsell endast är klädd i bomullstyg." Här undföll mig åter en blick, — men den sista — på min dräkt; "denna skarpa malice, bästa Fröken, ehuru jag som sådan ej gerna ville anse Frökens ord, skulle falla i god jord, om jag ej varit fullkomligt okunnig om den lilla tillställning Friherrinnan här ute gjort; var öfvertygad om det

jag i motsatt fall ingalunda genom en mindre vårdad klädsel skulle blottställt mig att visa Friherrinnans gäster någon vanvördnad." Fröken betydade nu på "*parole d'honneur*," det hon ej menade någon malice, ty hon skulle, "uppriktigt sagt, sjelf önskat hafva sin organdie, hon skulle då saklöst kunnat sitta och gått, utan goda Mamsells näsduk." Vid slutet af vår klyftiga afhandling, hade den trög-vuxne spanjoren oförmodadt framrusat, uppgaf nu några morrande ljud men kröp åter, lugnad, genom sin hulda matmoders smek, intill dess varma sida, och nu framträdde de ännu saknade middagsgästerna, Baronerna C*, — "Nå, min bästa Paul, skämtade halfhögt Friherrinnan, i det hon vänligt närmade sig de ankommande, "huru gick det med besvärjelsen? jag fruktar du försöfvit det förslaget," "eller huru?" tillade hon, vid hvardera handen framledande sine gäster. "Ach! den fördömda subordination, min Tante! Gud skall verkligen veta, jag hellre velat bortsofva min dag, än som en arm pik-post hela Guds långa sköna förmiddag stå och svettas blod inne hos en gammal förfrusen trätgirig Chef, den olyckan ville, ej sjelf skulle ha lust att titta ut i Guds herrliga sol-ljus; det hör allt till Adjutantskapet, min nådiga Tante, och måste med ofta pröfvadt tålmod fördragas."—"Hä, hä, hä, ja, ja! instämde grinande den lille Majoren, hvilken förmodeligen uppfattat Baronens sista mening, "Adjutantstiden är visst en pröfvotid, Gud vare lof, hon nådigt vardt öfvervunnen, likvisst tycker jag du Baron har just intet skäl till klagan, f—n vet huru du svänger med gamla Herrn, men ständigt står du i smöret, oaktadt dina mång-

faldiga skolluchs-upptåg." "Allt i sin tid, Major, railerade Baron, "gubben älskar vid godt lynne, skämt och muntra infall, och som jag ej heller finnes hatare till dylika, händer ej sällan att hans ekande våning skallar af våra högljudda jublande skrattsallvor; jag tycker min bror ej heller lägger finger emellan vid dylika tillfällen." — "Finger emellan Baron, finger emellan, hä hä hä, nej min själ jag det gör, skämtet är i våra skraporra dagar en så väl smakande behöflig krydda, så man vid dess altför rara anträffande, väl icke skulle hafva hjerta lägga finger emellan, hä hä hä." Men nu tillsades om serveringen, och alléen framåt, till intagande af den trefliga middagen vandra nu par om par, arm i arm, Friherrinnan och Majoren, Majorskan och Baron Paul, Fröken Doll och Baron Victor, samt Fändrik Doll och underskrifven. Majoren sväfvade, oaktadt sin corpulence, så lätt och vig, som skulle han tänkt: så vandra vi lifvet igenom, och, Gud vet hvad han väl tänkte med det läckra middagsbordet i perspectiv; men hvad Majorskan tänkte, hvad Fröken Doll tänkte, hvad jag sjelf tänkte, det är och förblir en oafslöjad hemlighet hvilken, (ifall det verkligen var någon) icke torde löna mödan utfundera.

Under hjertlig trefnad försvann middagstimmen, man åt, man drack, man skämtade, det sistnämnde af hjertans grund, isynnerhet Majoren och Baron Paul, hvilken verkligen bevisade att munterhet och ett gladt sinne utgöra den vesenteligaste krydda, så väl i ett godt lag, som för resten lifvet igenom. Majorskan admirerade den präktiga jäs-mjölken, hvilken säkert var gjord i ugn, eljest

hade den ingalunda befunnits så finpipig och delicat; Fröken tyckte platsen för middagstillställningen vara obegripligt väl vald, ty huru lätt kunde icke nu uti ån, fat, tallrikar etc. åter rengöras; Baron Victor hade slagit sig ned öfver ett par hjerpar, dem han nu obarmhertigt sönderdelade, och bit för bit massakrerade emellan de perlhvita tandraderna. Herr August gjorde sin syster åtskillige kostlige propositioner, till exempel: att till motion på maten kasta krok efter småfisken, hvilken han påstod, lockad af steklukten, nu ifrigt sågs sprättla ofvan vattenbrynet; men Friherrinnan, hon syntes ett uppmärksamt välvilligt öga öfver hvarje gästs obetydligaste önskningsar, uppmuntrande dem genom sitt eget lätta otvungna sätt till trefnad och förnöjsamhet. Nu var den sista afdelningen, den deliciosa fruktbuddingen, samt item, kanderade mandeltårtan, lyckligen inpasserad, och man frånsköt ändteligen stolarne. "Söta du" sade, i det hon rätte ut sitt stolta bröst, min under middagen oförtänt vordne Du-syster, fröken Doll, gripande mig åter under armen; "söta du! kom, så skola vi i den här alléen på tantes superba middag, af hvilken jag verkligen lät förleda mig äta för mycket, taga oss liten motion; det hör, oss emellan sagt, vet machere Mathilde, ej till gymnastikreglorne, att äta så mycket; det åstadkommer tung-
 hef och ovighet, påstår Herr Wolymus (Gymnastik-Direktören), jag undrar rätteligen hvad Herr Wolymus sagt, om han vid middagsbordet varit närvarande och sett min appetit." — "Om han varit närvarande", vidtog jag, som vid namnet: "Wolymus" alltför lifligt drog mig till minnes Direktörens väl-

mående figur, den der ingalunda talade om svält och sparsamhet, "tror jag nästan han låtit förleda sig till samma förbrytelse, hvartill du goda Curiosa nu påstår dig skyldig," — "men, låt oss nu gå." Med kring alla sidor uppskörtad klädning, hoppade nu invid min sida "ma chere" Curiosa, den tjocka alléen framåt, drog mig, likt ett af stormvinden svigtande röö, hit och dit, i tusende bugter och svängningar, ty, än skulle en större myckenhet sand undvikas, än kunde hennes rosa-klädning på de sträfva, skrofliga trädstammarne rifvas; än vore bäst att undvika bladen, hvilka ännu ej vore säkra för kåda; än kunde de odrägligt lågt nedhängande qvistarne derangera hennes hår; jag började nu verkligen i mitt hjerta önska, det Herr Wolymus kunnat vara till hands vid den stränga appetiten hvilken jag oförsynt gaf skuld till all denna otålighet; men, som jag en gång var utsedd att blifva Frökens följeslagerska, icke genom lifvet, nej Gudbevars, endast och tillräckligt nog, genom den *tjocka* alléen, så fick jag äfven i tysthet tillgripa min för rån blottställda egendom, — mitt tålmod, och proponerade således (att för vår osäkra vandring vinna ett bestämdt mål) till en början en promenade till det i dag tillgängliga Kejsrerliga orangeriet, samt sedermera en ditto, till beskådande af de smakfulla nya anläggningarne kring det lilla palatset, lofvande på förhand Fröken en kär lön, för den lilla möda hon vid att komma dit, möjligen kunde sig göra. — "Nu, uti solbaddet," skrek Fröken och släppte förskräckt min arm; "Nej Gudbevars, nej nej jag tackar, om också lö-

nen blefve ännu kärare än betraktandet af några cirklade sandgångar, halfmånar, ått- eller fyrkanter. Nej jag tackar min söta du; dessutom skulle jag ju rakt förbleka min klädning, nej, det gåre jag ann, fruktande att möjligen sig ovetande komma ått-, eller fyrkanterne för nära, gjorde hon nu en snabb sväng, styrande i hast sin kosa tillbaka samma väg vi kommit. Nå Gud ske lof, tänkte jag, det var ett ypperligt påhitt; jag ägde nu mina armar lösa och lediga, och följde i triumf efter. Vi kommo just väl till pass, ty kaffebrickan passerade som bäst sällskapet emellan. — "Herrskapet har varit och botaniserat," yttrade Majoren, i det Fröken med ett i ögnablicket uppfångadt klöfverblad inträdde i tältet; "hä hä hä! tror jag icke svägerskan Curiosa sökt sin lycka bland *Trifolium flexuosum*, hä hä hä?" och härvid grinade den muntre Majoren åter rätt godt. "Bland *Trifolium flexosum*?" inföll Fröken snäsigt, "nej jag tackar, ett klöfverblad är det, och ingen *Trifolium flexosum*; dessutom, vete Gud jag väl ingalunda ville söka min lycka på så osäker hand." — "Nå nå, nolens volens min lilla Innocensa, liksom man ej skulle känna slickhjärtan, såg sjelf huru lilla Caroline Genie, för sex år sedan jemt nyprade om prestkragar och Cavaliers-paroller, hvar gång hon kom öfver några, hä hä hä, eller huru var det Caroline Genie lilla?" och härvid förde den lille majoren handen till en vänlig smekning på den nådiga Caroline Eugenie's axel. Denna låtsade likväl icke höra sin muntre Majors skämt, men smuttade härunder blott ifrigt på sitt rykande kaffe, samt krossade sockersmulor till sin älskling, Don Pedro. Efter slutad förfriskning fö-

reslog Baron Paul en färd öfver den lilla ån, för att derefter kunna taga utsigten ifrån det midt öfver lig-
gande berget i åskådning. "Man njuter derifrån en
alldeles makalös anblick," bifogade Baronen; "be-
haga ej herrskapet?" — "Nå Mathilda," sade Friher-
rinnan gladt, "nu yppas ju tillfälle till din ifriga ön-
skans uppfyllande, sänd blott genast bud till gos-
sen som skall föra eder öfver." — "Öfver ån?" inföll
Majorskan, "då får jag lof att stadna qvar här hos
Tante, jag förmår verkligen icke med uppgången
för berget." — "Icke heller jag, undanbad sig frö-
ken, den der jullen ser sannerligen så rankig och
malpropre ut, så den ingalunda inger lust att pro-
bera." Friherrinnans ansigte mulnade. "Kors, du
tror väl ej heller hon sjönke till botten för det
du kom deri?" gäckade Fändriken, "men, kläd sig
ej en annan gång i flor och siden, då man res åt
landet," tillade han högtskrattande, och skuttade
nu utöfver några tufvor, hvilka lågo i väg. "Hä
hä hä," grinade Majoren, "nå Mamsell Sommer
lilla, hvad uppger hon för skäl? En gammal lands-
bo får ej skylla på trötthet, och rankiga jullar,
allt sådant bör hon vara vand vid, hä hä hä." —
"Jag tror icke heller hon föreger något, bäste Cou-
sin," afbröt Friherrinnan, isynnerhet då jag nu
uppmannar henne till antagande af detta trefliga
förslag; Låt ej Mathilda lilla, Herrarne längre
vänta;" med dessa ord räckte hon mig min halm-
hatt, hvilken härtills hängt fästad i tältväggen öfver
hennes hufvud. Nu sågs älven båten färdig att
skjuta ifrån strand, och snart gungade i den, öf-
ver den smala åns lugna yta, din Mathilda, jemte
våra fyra herrar. — "Se så mitt herrskap" yttrade

Majoren, sedan båten åter landat, ”ni som unge och vige, begifven Eder nu frimodigt der J det bäst kunnen, branten uppföre, jag deremot, som så fatalt corpulent, måste gå sakta till väga, och vill nu kring bergets underhjälpande sidor leta mig en väg. ”Na leva!” commenderade han, gaf med pip-slangen sin sjelfsvåldige Herr svåger en liten vän-skapsknäpp, och nu bar det af. ”Får jag lof att räcka Er en hjälpsam hand, Mamsell Sommer!” bad Baron Paul, sedan de bägge andre ungherrarne, likt stengetter, börjat kila berget uppföre, jag har så oräkneliga gånger klättrat mig här fram, så jag med säkerhet skall leda er, om ej den be-qvämasle, åtminstone den ginaste vägen upp.” Jag emottog naturligtvis den hjälpande handen, hvil-ken nu verkligen fast och säkert qvarhöll mig, på de mest slipriga, brådstörtande ställen. Efter en tjugu minuters mödosam ansträngning, upphunno vi höjden. Gud! hvilken anblick; det stora vida försillrade hafvet låg, likt ett sofvande lejon, stilla inför våra fötter; icke en enda fläkt krusade dess blå spegel, uti hvilken solen i sin fullaste prakt kastade glödande strålar. Stolte och orörlige stodo de herrlige tremastade fartyg, med månglärgade fredligt nedhängande vimplar, och tycktes, lika-som under triumf i vattnet återspegla sina välbil-dade jättelika kroppar. Här framsköt på något af-stånd, utur den grönskande skogen plötsligt en och ann treflig herregård, med sina odlade fält och slätter, der betade, under skuggan af några lum-miga träd, en talrik hjord, der höjde sig i den luftiga skyn en drillande fogelskara! men nej, en sådan syn låter ej beskrifva sig, den var öfver all

öfver all tanke skön. C* hade, sedan vår ditkomst icke yttrat ett ord, han lät mig, hvilken grannlaggenhet jag högt värderade, fullkomligt ostörd, njuta af detta skådespel. Då jag sluteligen alldeles hänförd med förtjusning vände mig till honom yttrade han: "Nu har ni sett, hvad jag länge önskat kunnat bli i tillfälle ensam visa Er, säg, är det skönt? kan man någonsin, efter åtnjutandet af denna naturscen, ångra den möda man möjligen sett för dess ernående." — "I sanning nej, Herr Baron, denna är verkligen en så sällsynt tafla, så tvärtom man lockas att ofta underkasta sig en så rikt belönt möda." — "Men säg mig, hvad kan det vara, som så vålnadsligt hvitdimmigt uppstiger der långt bort i fjerran, se dit!" Baronens fästade nu sin blick på det obestämda något, åt hvilket jag redan längesedan velat gifva form och bildning; "Ja, vid Gud!" utropade han med liflighet, "nu måste det synas, — förlåt," och i ögnablicket var han försvunnen ifrån min sida. Jag såg nu endast flygtigt till den rödkantade mössan, hvilken tillika med sin ägare, snart fullkomligt undandoldes af buskar och bergskrefvor. Medan jag fåfängt bemödade mig att urskilja det föremål som så långt syntes fängsla Baronens uppmärksamhet, fästades min blick på några trefliga björkar, hvilka några få steg ifrån den plats der jag stod, ganska naturligt formerade en liten halfcirkel; ett par mossiga stenar derunder tycktes vänligt inbjuda till hvila. Under väntan på mine öfrige följeslagare, hvilka ännu irrade ikring, nedsatte jag mig under ett af träden. Du vet Emilia, huru det alltid hos mig varit en ihängande, gemen vana att i hvita vackra

björkstammar peta in sentencer, etc., med berserker magt öfverföll mig nu samma lust; här ville jag dock endast helt osynligt inrista denna dags datum, och följde derföre med ögat, stammens mjella bark, så högt under grenarne jag någonsin kunde; jag skulle just upphöja en tung gren, för att på stammen åtkomma den högsta, mest osynliga plats, då mitt eget namn, dateradt den 19 Junii, nuvarande årtal, plötsligt mötte mina ögon. Förskräckt, som hade en giftig orm lurat öfver mig, nedstörtade jag ifrån min plats, ruskade häftigt löfven tillsamman öfver stammen, samt ilade derifrån. "Men kors, huru dåraktig du var," frågar du väl Emilia, och i denna fråga har du alldeles rätt, nu ler jag äfven sjelf rätt godt åt min enfald, som af någonting så högst naturligt kunde låta mig öfverraskas; huru mången bär ej samma namn med mig, och huru otaligt mången hand ges ej, som kunnat ditteckna detsamma. Men jag lemnar nu gerna hela saken, hvilken jag för allt godt ej ville meddela någon ann än dig, och går att emottaga Majorn, hvilken pustande och trött nu synes nalkas. "Nå, min lilla Mamsell," skrek Majoren, då han trodde sig kunna höras, "ändteligen har jag också hunnit hit, hä, hä, hä, en förb. promenad, hä, hä, hä, som pröfvar både lungor och ben, men hvad f—n, hon är ju allen, som klippan i hafvet, hvar hålla väl de andra gunstig herrarne hus? O! sacre Dio! hvad förtider, fyra cavalierer, och en enda ung dame, och hon står allen och öfvergifven, det är ju alldeles oerhört, hä hä hä." Vid det lilla uppehåll Majoren nu gjorde, ernade jag just passa på tillfälle upplysa honom om förhållandet, då Baron Pauls röd-

kantade mössa åter blef synlig; en tub den han höll i handen, och hvilken den lilla färjegossen ifrån skogvaktarstugan afhemtat, förklarade nu Baronens frånvaro; sedan han sjelf ett ögnablick med tubens tillhjälp försäkrat sig om sanningen af sin förmodan, räckte han mig med glädjestrålände anlete densamma. "Det synes nu ganska tydligt," försäkrade Baronen, "detta mitt älskade barndoms hem, der jag upplefvat mina gladaste stunder." Jag förde tuben till ögat, och såg nu, i det aflägnaste blå, ifrån töckendimman afslöjadt tydligt uppresa sig ståtliga, hvita betornade stenhus, och murar. Den allt mer och mer upptäckande anblicken kunde ej afhålla min mun ett gladt leende. "Ni ser det, ni ser det allt," utropade C* och hoppade af barnslig fröjd högt upp ifrån marken. Gud, Emilia! hvad den känsla barndomsminnet ingifver är helig, jag kunde helt och hållet sätta mig i C:s belägenhet, hvilken alldeles hänryckt stod invid min sida. Af fruktan att han, som i hvarje ögnablick bestämt fixerade mig, för att utleta hvad jag såg, eller icke såg, kunde upptäcka den tår som i mitt öga ofrivilligt skulle förrådt hvad jag kände, lemnade jag honom den käre tuben, hvarifrån han nu sjelf för första gången njöt denna honom så berusande anblick. Majoren, hvilken under denna katastrof, någorlunda hunnit utpusta, stod som bäst jemte Baron W:r och Fändriken, inbegripen i ett djupsinningt betraktande af ett par trastbon, dem de sistnämnde på sin recognocering öfverkommit, och nu hit medbragt, samt för hvilka de helt och hållet tycktes glömma egenteliga ändamålet med promenaden. Med kännaremine undersökte nu Ma-

joren de olika färgprickarne å äggen, uppgaf för sine uppmärksamme åhörare tiden då desse voro alldeles lämpelige, och utmärkt smakelige till förtäring, bedömde hvilka skulle framkläcka hon- eller han-ungar, beskref huru, och på hvad vis äggen ännu ovidrörde genom tempererad värme kunde frambringa lefvande ungar o. s. v.: hvaraf slutsatsen blef, att båda ungherrarne till ett probatum, i sine uniformsmössor inplanterande hvar sitt fynd, småningom och varsamt började begifva sig åstad, branten utföre, på det den långsamhet tarfvande återfärden, för de öfrige promenanterne, icke skulle orsaka något möjligt uppehåll. Klockan var redan när åt fem, då vi åter inträffade hos det öfrige sällskapet, för hvilket Majoren nu skämtande redogjorde om alla sina nyligen utståndne äfventyr. — Resten af aftonen tillbragtes vidare med beskådande af det redan omnämnde orangriet, hvilket, ehuru ej af stort omfång, dock framvisade rara praktblomster, vexter och frugter. Äfven det lilla palatset besågs med tillfredsställelse, så in, som utvändigt, och sedan Fröken Curiosa efter theéts intagande, med eller utan vilja, i sällskap med oss öfrige kring åttkanter, fyrkanter och halfmånar, fått göra sina tillbörliga skärningar, lemnade vi samtelige nöjde och belåtna den intagande trakt. — Du känner nu Emilia, huru dessa tider, af oss fordom tillsammans tillbragte, för mig försvunnit, du känner hvar tanke, hvar aning som tyst uppstigit i min själ; behofvet att till dig meddela mig, har blifvit mitt hjerta en kär, en ovilkorlig nödvändighet, O! kunde jag blott ett enda flygtigt ögnablick ila till ditt bröst, finge

mina ögon fågnas af våra ängars, våra lunders fågring! min varelse lisas af mitt hemlands sol! ... men tyst, tyst, oroliga hjerta, hämma dina mäktigt gripande slag, gif dig ej skyldig till svart otack emot din Gud! och din hulda välgörerska, hvilka unnat dig en lycka, vida öfver allt, hvad din djerfvaste inbillning någonsin vågat hoppas. — Jag är i dag ensam, Friherrinnan tillbringar sin eftermiddag hos en sjuk, Lagmanskan Ljung, den jag redan tror mig för dig flygtigt omnämmt, och hvilken person Friherrinnan mycket värderar. Denna fru skall i många tider lidit af en svår lefversjukdom, hvilken årligen försämrats, och som nu tyckes hunnit sin svåraste period. Det är redan andra gången Friherrinnan under min härvaro gjort henne denna påhälsning; o! huru ljust, huru oförmärkt, denna älskvärda varelse delar sin hyllning imellan alla dem hennes hjerta värderar; och huru litet den kalla hjertlösa verlden egentligen vet skatta hennes dygder. Men, tyst, jag hör henne äfven just nu hemkomma; huru snabbt har ej denna afton bortilat, redan gömmer sig solen förbleknad i vester. Lef väl! jag hastar att emottaga den hulda.

Den 4 Juli.

Åter flere dagar försvunna under jemna nöjen och förströelser, hvars utförligt upprepade beskrifning säkert blefve dig lika enahanda som dess utan uppehåll fortsatta åtnjutande förefallit mig tröttsamt. Ack! Emilia! jag kan ej fatta dessa menniskor, hvilka endast och allenast finna sin njutning i ett

alldagligt svärmande ifrån nöje, till nöje; som endast tänka på baler, cafén, dinéer och soupéer, hvars viktigaste bryderi är den högst lumpna paruren. Äfven min tid har på dessa förflutna åtta dagar varit så jemt upptagen af dylika själlösa företag, så jag verkligen icke hunnit undanstjåla mig en enda njutningsrik timme till bortpratande med dig. Förlåt derföre din Mathilda, som kanske aldrig innerligare ihågkommit dig, än just derunder. För att likväl i korthet för dig hafva rodogjort äfven angående dessa så kallade nöjen, vill jag nu omnämna huru, jemte Friherrinnan, jag hos Geheimerådets för sex dagar sedan bivistade en grand soirée, dit nästan hela stadens nobless sågs inviterad. Här tillgick allt Hoflikt; klockan $\frac{1}{2}$ till åtta samlades man på thé, då Geheimerådinnan, höljd i en lång svart silkessammets-robe, ståtade emot sina gäster, ungefär tre steg ifrån soffan, liksom hade hon fruktat att ett längre aflägsnande ifrån densamma skulle beröfvat henne sin behöriga plats, samt intog åter, i motsatts af den eljest antagna lentymenta nobilitén, efter hvarje dylik liten utflykt, skyndsamt sitt högborna säte. Frökvarne Cloty och Jettchen, uttogo till hvarje gästs välkommande fulla sex, räckte då nådigt trenne af fingerspetsarne till påkänning, och dermed var hälsningen gjord. Sedan det vattenklara, och således oskadliga Theét jemte sin zephirlätta sockerbröds-skifva utan olägenhet inpasserat, rangerades af tvänne silfver decorerade betjenter fyra spelbord, hvarvid, efter noga beräknad rangordning, Fruarne småningom placerade sig; att med Herrarne, den alltid mera knappa varan, ej tillgick så samvetsgrannt, fann jag med

förvåning, ty invid sjelfva Geheimerådinnan och Friherrinnan M. hade under vänlig öfverenskom- melse, Kamereraren Långskägg, samt Directeur Berg- brun slagit sig ned. Likaså upptäckte mitt öga, hvilket näsvist nog behagade sväfva ikring den fria loca- len, vid ett annat bord, jemte Öfverste-Liente- nantskan H. och Majorskan C. (en gammal blom- stergarnerad coquette), Assessor Grinmeijer, samt Comissions-Landtmätarn Fjärilvinge. De öfrige, stundom synlige, äldre herrarne, hade förmodeligen i lika viktiga angelägenheter öfvergått på Gehei- merådets sida, emedan de endast då och då, en om sender, hos damerna gjorde sin flygtiga påhelsning.

Ungdomen roade sig med arbeten, musik, samt conversie; ungherrarne granskade, bedömde och critiserade skicklig- eller oskickligheten hos den i staden, för närvarande sig befintlige Theater-per- sonalen, hvilken redan tvänne gånger af publiken låtit sig ses; afhandlade vidare om Ångbåtsfärder, blifvande brunns-drickning, anlände brunnsgäster, bland hvilka den eller den ägde någon anhörig o. s. v. Lieutenant Pirouette var i dag alldeles på sin plats, tuggade fundersam på sin kalmus, samt vigilerade mellan Damerna. Det tycktes likväl, som skulle i dag egenteligen den rosa-klädde Fröken Cloty lagt embargo på hans lilla fjederlätta hjer- ta, ty solrosen lik, vred han sig i otaliga cirklar efter henne. Arme Pirouette, gå du beskedligt värdshus förbi, ty deraf blir visst ingenting; en simpel Lieutenant, och en Fröken Nobelcreutz, min Gud! huru skulle det låta; nej, som sagt, la- ga dig mans i tid ur väg, på det Geheimerådinnans strutser åt dig ej må komma att sopa rent. Att

hennes hjerna umgås med helt andra planer, säger allt för tydligt de blickar hon ifrån sin plats i tysthet kasta på Grefve A.; det vore dock en svärson, åt hvilkens namn och värdighet man med lugn kunde offra sin million; men, misstar jag mig ej, min nådiga Geheimerådinna, så är nämnde Grefves hjerta redan fångslat på ett annat håll, derifrån det troligen ej så lätt återvänder.

Det enda, som under denna stela, etiquette-fulla afton föreföll mig trefligt, var åhörandet af Fröken Amelie T:s sång. Hennes röst, ovanligt hög, innefattar den beundransvärdaste konstfärdighet; skada, mycken skada, att hon i den ej äger Rosas oändeliga behag; man skulle i det fallet ej kunna höra någonting herrligare, och tillika se någonting skönare. Kan du väl tro Emilia, att sedan denne förträffliga sängerska låtit höra sig, äfven jag persuaderades att sjunga. Hade ibland de öfvertalande ej befunnit sig Grefvinnan X., Frökarna Q., Baron C*, med flere, skulle jag bestämt varit färdig tro mycken elakhet ligga till grund för ett dylikt project. Jag kunde Gudskelof emedlertid ej efterkomma dessas önsknings, emedan en några dagar förut ådragen lindrig förkylning orsakat mig en ganska märkbar heshet. Baron C* hvilken, enligt hvad jag redan nämnde, utgjorde en medlem af societén, var i dag ovanligt dyster ja, till och med tråkig; han förmåddes, oaktadt värdinnornas enträgna propositioner, på intet vis instämma till accompagnerande af de flerstämmiga sångstycken hvarmed Fröken T. ännu sedermera trakterade oss. Under det jag invid ett fönster, sysselsatt med mitt arbete, blef den enda som icke

med den allmänna strömmen, under sången rusat till instrumentet, emedan en skön sång alltid förefallit mig behagligare att på något afstånd afhöra, fann Baronens tillfälle att, i det han invid min sida oförmodadt nedsatte sig, halfhögt yttra: "Ack! Demoiselle! hvilken åtskilnad på denna, och den nyligen på Vestanby passerade aftonen! när skall väl en dylik åter yppas? Om ni visste huru dyrbart det stället för mig blifvit."

Som den fortfarande musiken ej tillät mig höja min röst, och jag omöjligt kan fördraga ett hviskande samtal, i synnerhet ej med en karl, lotsade jag, som hade Baronens tilltal helt och hållet undgått min uppmärksamhet, samt arbetade endast under tystnad på min söm. Baronens teg, liksom hade han väntat ett svar, men då intet sådant utföll, återtog han, omärkligt lutande sig framåt: "Ni bevärdigar mig icke ens med ett svar, o Gud! hafva då tvänne flygtiga dagar redan hos er hunnit förjaga minnet af dessa för oss båda så njutningsrika, för mig så lyckliga timmar, hvars hugkomst aldrig skall förmå öfvergifva mitt hjerta? svara mig då endast häruppå". — Jag kunde vid dessa hans ord verkligen icke längre neka mina läppar det svar, hvartill harmen att så hårdt missförstås, förenad med nödvändigheten af ett mig nu aftvunget yttrande föranledde. Jag försäkrade honom helt kort, det allt hvad skönt, högt och ädelt en gång på min själ gjort intryck, der säkert allid lika oförminskadt skulle komma att bibehålla sitt värde; derjemte förklarande honom upprigtigt, ehvad han det ock möjligen kunde misstycka, min alsky

för alla sentimentala hemlighet tydande hviskningar, särdeles mellan personer af olika kön, och fick han helt och hållet tillskrifva min tystnad, nu uppgifne orsak. Jag väntade att efter denna sista mening finna Baronens stött, och uppslog i anledning deraf, med något häpet frågande blick, mina ögon till honom; men, skulle du sett den han deremot, full af hjertats godhet, rigtade på mig;—Han är en ovanlig ung karl, med hvarje dag finner jag mer och mer huru rättvist Friherrinnan lemnat honom sitt loford. Men, nu hade i hast musiken upphört, och sällskapet sågs utur sin massa åter sprida sig, för att en hvar intaga sina platser; först klockan elfva, efter slutad sin soupé åtskildes man, jag för min del innerligen glad att ändteligen se ett slut på dessa högst otrefliga timmar.

Sedan förmiddagen följande dag förgått med vanligt arbete, aflades på eftermiddagen hos Gouverneurens en länge åsidosatt tacksägelse-visite. Der var rätt muntert, hvartill egenteligen den alltid lika älskvärda Gouverneurskan sjelf bidrog. Om aftonen åtföljdes man till spektaklet. Som Gouverneurskan jemte sin famille beslutat, att dagen derpå göra en liten utfart till ett, tvänne mil ifrån staden liggande nätt landtställe, det Gouverneuren ärnat att för den vackraste tid af sommarn arrendera, proponerades Friherrinnan att på nämnde utfart blifva Gouverneurskan följaktig; alltså öfverenskomms i anledning deraf, att tidigt morgonen derpå hos Grefvens inträffa, på det man sedermera derifrån vidare kunde åtföljas. Så gjordt som sagdt; klockan nio anlände man till bestämd ort, och sedan Grefvinnan och Friherrinnan uti en, samt Fröken

Aurelia, små Fröknarna och jag, uti en annan vagn, omsorgsfullt inpackats, alreste vi. Denna färd hade kunnat blifva rätt angenäm ifall vi ej på vägen erfarit otour genom ett oförmodadt regn, hvilket sedermera oafbrutet föll hela dagen, och således blef oss ett mäktigt hinder, att kunna taga lägenheterna omkring stället uti sigte.

Efter återkomsten till staden intogs hos Gouverneurens en nätt soupé, hvarmed äfven dagen slutades. Dagarne derpå gafs, som jag förmodar, allt i följd af Gouverneurskans snart inträffande utflyttning, hos Friherrinnan C. ett stort kaffé-dansant; ett ditto utan ditto hos Kammar-Rådinnan H. samt en liten högst nöjsam soirée hos Öfverste-Lieutenantskan E., der Fröken E. med rätta kan sägas utgjorde själen i sällskapet. Du kan ej tänka dig Emilia så mycken lekande naivité, alltid ny, alltid lika intagande. Att man alldrig skulle tröttna åhöra henne, vore enfaldigt yttradt, emedan man i sanning kan säga sig alldrig hafva hört henne nog. Hon var alltför aimable att visa mig den vackra meubel hon till ett helt rum, i tapisserisöm arbetat. Redan första ögnakastet derpå insåg huru mycken smak samt sublimité i färgernes blandning hon innehade. I dag hafva vi då ändteligen till min innerliga tillfredsställelse förblifvit hemma, och dertill ännu, fullkomligt ostörde. Man vet verkligen att värdera det goda då det en tid uteblifvit; aldrig, aldrig kan jag af hvilket ytligt nöje det helst vore, finna den ljuflva själs-njutning som under ostörda samtal med min älskade välgörerska.

